

Szalézi Értesítő

2017/3

SZALIM
BOSCOFESZT

Összefoglaló
VISITA D'INSIEME

Szalézi Család
DON BOSCO
VOLT NÖVENDÉKEI

Interjú
EGY ROSSZ GYEREK

SZALIM

Szlávik Adél

BOSCOFESZT 2017

Harmadik alkalommal tartották meg július 17-21. között Péli-földszentkereszten a Don Bosco Szaléziai, a Don Bosco Nővérek és a Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljainak közös szervezésében a BoscoFeszt elnevezésű, fesztivál jellegű táborát, amelyen idén mintegy 160 14-18 éves fiatal vett részt.

Claudius Misquitta atya, szalézi ifjúságpasztorációs megbízott, a BoscoFeszt vezetője és koordinátora elmondta, hogy ezzel a programmal elsősorban a tizenéves korosztályt célozták meg, akik a gyermekprogramokból már kinőttek, a felnőtt programokhoz viszont még túl fiatalok. Ezért alakították ki ezt a fesztivál jellegű táborát, ahol sokféle lehetőséget kínálnak, amiből a fiatalok választhatnak, szórakozhatnak kortársaikkal, de mégis kapnak egyfajta lelki tartalmat, amit magukkal vihetnek és gazdagabban térhetnek haza. A BoscoFesztől sem hiányozhatnak a szokásos lelki programok, mint a reggeli és esti imák, szentmisék, lelki estek, de minden ilyen alkalom során is dominál a vidámság, ami a szalézi lelkiség alapja. Itt a fiatalok úgy ünnepelhetik az életet, ahogy ők szeretnék: sok jókedvvel, lelkesedéssel, szórakozással, zenével, tánccal...

A BoscoFesztben több fiatal szalézi szerzetes, szerzetesnövendék és jelölt vett részt, de itt van Ábrahám Béla tartományfőnök is, aki mindig szívesen látja a fiatalokat Péli-földszentkereszten.

Az idei BoscoFeszt fókuszában a rendfőnöki éves vezérgondolatnak megfelelően a család állt, ez volt a központi téma, amit változatos előadások során bontottak ki. Volt szó a türelemről és a szeretet-nyelvekről, a párkapcsolatokról és a házasságról is, amit meghívott előadók segítségével jártak körbe. A család témája megjelent az esti programokban is, amelyek során több nemzetet, országot is megismerhettek, ahonnan misszionáriusok érkeztek a Magyar Szalézi Tartományba: hétfőn a vietnamiak, kedden az indiaiak, szerdán Nigéria, csütörtökön pedig a lengyelek mutatkoztak be.

Az első napon már délelőtt tíz órától érkeztek a fiatalok, majd megkezdődtek a fogadójátékok. Claudius atya nyitó szentmiséjét követően, este megismerkedhettek a vietnami kultúrával, sütöttek, főztek és a hagyományos vietnami népviseletet is felpróbálhatták. Sötétedés után belevetették magukat egy extra számháborúba, a napot pedig egy esti mesével és a hagyományos szalézi „jójéjszakával” zárták.

A második napon a reggeli torna után a fiatalok Kirner Gábor szalézi testvér napindító gondolatait hallhatták. Ezt követően Simon Péter egy interaktív előadás keretében belül megismertette a fiatalokat a szeretetnyelvek világával. A szentmisén Lytton Quadros atya segítségével tovább elmélkedtek a nap fő témáiról, a türelemről és a kapcsolatokról. Ebéd után közösen lementek a tópartra, ahol a strandolás mellett lehetőség volt élő csocsót játszani, valamint triatlon bajnokságon és kézműves foglalkozáson részt venni. Az indiai estet és a műhelyeket (henna, gyeplabda, stop motion) követően a méhek táncával, majd esti mesével és jójéjszakával zárták a napot.

A szerdai napot fakultatív hajnali túrával indították a közeli Öreg-kő csúcsra (innen pazar kilátás nyílt a Duna ezüstös szalagjára, egészen Esztergomig el lehetett látni), ahol az atyák szentmisét mutattak be a kelő nap fényében. A délelőtti folyamán Kövári László szerzetesnövendék napindító gondolatai után Zachárné Kertész Eszter és férje, Zachár Zsolt előadását hallgathatták meg a párkapcsolatokról. Eszter Savio Domonkos-díjas animátor, a Don Bosco Nővérek mogyoródi közösségének segítője. Délután ismét strandolás volt a fő program, de a fürdés mellett volt strandfoci, strandröplabda és kézműves foglalkozás is. A napot egy lelki est koronázta meg a tóparton, bensőséges szentségimádással. Ezt táborűz követte, majd a már megszokott esti mese és jójéjszakát.

Az utolsó teljes napon Kovács Annamária szalézi nővérjelölt napindító gondolatait követően a házasságról beszélt a fiataloknak Nagy Péter és felesége Judit. A szentmise után a parton röplabda bajnokság, rekesztorony építés és újfent kézműves lehetőség várta a fiatalokat. Este fergeteges koncertet adott a Great Company együttes, majd Emmanuel Ilodigwe nigériai misszionárius záró gondolatai után a *Fireproof* című filmmel búcsúzták a táborból a fiatalok.

Az utolsó napon egy kis elmélkedésben vehettek még részt az itt szerzett élményekről Juhász Márton és Tóth Péter szerzetesnövendékek vezetésével. Ezt követően közösen készítettek egy nagy képet és részt vettek a záró szentmisén, melyet Ábrahám Béla tartományfőnök atya tartott.

Kedves Barátaink, Jótevőink!

Bosco János gondolkodásmódjára nagy hatást gyakorolt Szalézi Ferenc. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy az általa alapított közösséget „szaléziak”-nak nevezte el. Ezzel azt akarta elérni, hogy Ferenc példája mindig ott legyen fiai előtt, úgy, mint őelőtte.

Idén ünnepeljük névadónk és védőszen-tünk születésének 450. évfordulóját. Ez jó alkalom arra, hogy elmélyítsük ismereteinket védőszen-tünk és alapítónk lelki-szellemi kapcsolatáról.

Alapszabályaink 4. pontja így fogalmaz: „Don Bosco, Szalézi Szent Ferenc jóságától és buzgóságától ihletve a szaléziak nevet adta nekünk és életprogramot jelölt meg számunkra ebben a jelmondatban: »Lelkeket adj nekem, Uram, a többit vedd el.«”

Miért választott a paraszti származású, egyszerű pap, Don Bosco egy arisztokrata származású püspököt példaképül? Mi a varázsa? A Szalézi Társaság alapszabálya erről így ír:

„Szalézi Szent Ferenc humanizmusának szellemében (a szalézi szerzetes) hisz az ember természetes és természetfeletti erőforrásaiban, bár nem ismeretlen előtte az emberi gyengeség. Elfogadja a világ értékeit, s elutasítja a saját kora miatti siránkozást: megtart mindent, ami jó, különösen, ha az ifjak kedvére való.” (17. pont)

Ezek után vizsgáljuk meg Don Bosco példaképválasztásának néhány konkrét indokát.

Szalézi Ferenc egyéniségének legfőbb jellemzője a jósága, szelidsége. Egy rövid példa erre: amikor egy ellensége rátámadt és ráförmedt: „Ha én most a jobb arcát megütném, mit csinálna akkor?” – Ferenc ezt felelte: „Hogy mit tennék, nem tudom, mert szegény, gyöngé ember vagyok – de megpróbálhatjuk.”

Nem csak jósága, de realitásérzéke is kitűnik. Don Boscónak mindkettőre nagy szüksége volt a torinói csavargók és inasok formálásához. Nem lehetett se keneteljes, se csak szociális gondolkodó. A

természetes és természetfölötti erőket harmonikus összhangban tudta küldetése szolgálatába állítani.

A szelidség egyikükénél sem volt alkati dolog. Éppen ellenkezőleg: alapvetően heves, túlfűtött természetűek, akiknek önfegyelmzésük eredménye a megtapasztalható türelmes jóság.

Másik nagy közös vonásuk az egyszerűség. Az élet minden dolgában megnyilvánult ez: étkezésben, ruházatban éppúgy, mint a társalgásban, kapcsolataikban, sőt lelki életükben, imádságukban is. Az egyszerűséggel együtt járt a természetesség, ami akkoriban szokatlan volt a papoktól. Nagy hatásuk, erős vonzásuk evvel is magyarázható. De ugyanakkor mindez nem jelentett igénytelenséget. De jelent egyfajta baráti szeretetet, ami felelőssége tudatában a legfőbb jót akarja a másiknak, s ezért bajlódik vele, utána megy, s növekedést eredményez.

Don Bosco Szalézi Ferenc-től tanulta meg, hogy mit jelent az írott szó ereje. Ferenc könyveket, röplapokat írt és fennmaradt mintegy 2000 levele. Talán mondhatjuk, hogy legjelentősebb tevékenysége az írás volt. Don Bosco is sokat és sokfélét írt. Például latin és matematika tankönyvet szerkesztett, életrajzokat és ifjúsági imakönyvet írt. Önálló nyomdát hozott létre és könyvsorozatot (Katolikus Olvasmányok) valamint újságot (Szalézi Értesítő) szerkesztett.

Mindketten hivatásuk fontos részének tekintették a személyes lelkiezetést. Ez túlnőtt a gyónás keretein; egy, az egész életet átvilágító, döntéseket előkészítő beszélgetéssorozat. Míg Ferenc ezt felnőttel és általában levelezés útján gyakorolta, addig Don Bosco fiatalokkal és főleg szóban, bár neki is igen kiterjedt levelezése maradt ránk.

Teológiai gondolkodásuk is igen közel áll. Fontos közös jellemzőjük az optimista istenfogalom. Ez leginkább Isten atyá-ságából táplálkozik. Mert hiszen, ha atyánk, akkor jobban szeret, mint mi magunkat. Ebből fakad az igazi öröm és megbecsülés, s ez sugárzik vissza az optimista, reményteljes emberképben is. Lényegileg ez motivációjuk legmélyebb támasza. Ezért merik mindketten koruk sok problémával küzdő világában meghirdetni a keresztény életszentség mindenkiné szoló reális lehetőségét, az evangéliumi élet minden élethelyzetben való megvalósíthatóságát.

Világiak felé fordulásukkal és lelkipász-tori nyitottságukkal nagyban előkészítői-vé is váltak a II. Vatikáni Zsinat (1962–65) általi megújulásnak.

Szalézi Szent Ferenc halálának háromszázadik évfordulójára (1922) XI. Piusz pápa körlevelet írt. Az abban foglaltak nem csak az ünnepeltről, hanem az őt követő Bosco Szent Jánosról is elmondhatóak: „Az Úristen azzal a szándékkal adta Szalézi Szent Ferencet az egyháznak, hogy életmódjával és előadó művészetével megdöntse azt a véleményt, amely már az akkori időkben is megrögződött, s ma sem tűnt el, hogy az igazi életszentség, amilyenek a katolikus egyház bemutatja, vagy el nem érhető, vagy legalább annyira nehezen megvalósítható, hogy a legtöbb embernek nem való, hanem csak keveseknek, a kiválóan nagy és emelkedett lelkeknek felel meg.”

Láthatjuk, hogy Don Bosco névadó és védőszen-t választása egy tudatos döntés következménye. Megismerte és megkedvelte Sales grófját, felfedezte benne a Krisztus szíve szerinti Jó Pásztort. Példaképpül adta nekünk Ferenc püspököt, és az ő választását komolyan kell vennünk, el kell mélyítenünk, hogy Don Bosco igaz fiai lehessünk.

„Ne felejtsük el, hogy szaléziak vagyunk. Sal et Lux. Az édesség, a türelem és a szeretet sója. Fény pedig minden tettünkben.” (Don Bosco)

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Szalézi Szent Ferenc, a szent, aki meghihtette Don Boscót 2. rész

Hivatásának beteljesítése

Ahhoz, hogy édesapja tervei szerint filozófiai tanulmányai után jogot hallgathasson, Ferenc Padovába költözött néhány évre. Mikor visszatért Savoyába, mindegyik megvált: birtok, egy poszt Chambéry bíróságán és Savoya szenátusában, valamint egy tizenéves, „vére és erényei szerint is nemes” menyasszony várta. Ő azonban mindet visszautasította. Eközben „a barátai, akik tudtak róla, hogy Istennek akarja szentelni az életét, a tudta nélkül megszerezték számára Genf káptalanjának préposti kinevezését, az egyházmegye legmagasabb rangját a püspök után.” Édesapja végül elfogadta a döntését, bár ezzel lemondott minden álmáról a fiával kapcsolatban. Minthogy titokban elvégezte a teológiát, Ferenc teljesen fel volt készülve, s huszonhat évesen, 1593. december 21-én meg is tartotta első miséjét. Most, hogy már Ferenc is ide tartozik, érdemes néhány szót ejtenünk a genfi egyházmegye helyzetéről. „A püspök és a káptalan valójában Annecyben voltak száműzetésben, mert a város a kálvinisták fellegvára volt. Az életét kockáztatta az a katolikus pap, aki csak be akart lépni Genf városába. [...] Ebben a korban a nemzetközi jog szerint a hit a politika függvénye, vagyis a régióknak az élén álló herceg vallását kellett követnie. [...] Ha vissza akartak hódítani egy területet a katolikus hit számára, az csak fegyverrel volt lehetséges. [...] Ferenc jártas volt kora jogtudományában, s egyet is értett vele, ugyanakkor azt is tudta, hogy az igaz hitet sosem a fegyverek fogják biztosítani.” Első beszédében azt mondta, vissza kell foglalni

a várost, ám azt is hozzátette, hogy „Genf falait szeretettel kell ostromolni, szeretettel kell elfoglalni és szeretettel kell visszahódítani. [...] Táborunk legyen Isten tábora.” A káptalan papjaihoz fordulva azt mondta, hogy „az eretnekséget a katolikusok, s köztük is leginkább a papok rossz példája táplálja.” A rossz példát pedig elsősorban épp ott, a káptalanon kell kiirtani.

A misszió

Tervei megvalósítására akkor nyílt lehetőség, mikor a Léman-tótól délre fekvő Chablais régiója ismét az egyházmegye része lett. A területet Savoya hercege, Carlo Emanuele foglalta vissza, miután közel ötven évig volt a kálvinisták kezén. A huszonötezer lakosból alig volt száz katolikus. Életveszélyes volt itt evangelizálni, s mikor a püspök önkénteseket kért, akik egyedül, egyházi és katonai segítség nélkül mentek volna, mély hallgatás fogadta.” Ferenc azonban önként jelentkezett egy másik pappal, valamint egy szolgálóval, akit Boisy ura küldött mellé, miután hiába próbálta fiát lebeszélteni erről. Miután elhagyták az utolsó katolikus erődöt, hónapokon keresztül, minden hajnalban nekivágtak a vidéknek, majd visszatértek misézni (Savia hercege rendelete szerint ugyanis Chablais-ben tilos volt szentmisét celebrálni), majd másnap újra visszatértek. A vidékiek, a több évtizedes kálvinista térítés után gyalázkodással, rajtaütésekkel, fizikai bántalmazással, halálos fenyegetéssel és gyilkossági kísérletekkel fogadták a „pápastákat”. Mindennapos tapasztalat volt számukra a hó, a hideg, a zárt ajtók,

a szabadban töltött éjszakák... „Ám a veszély és a viszontagságok csupán jelentéktelen velejárói voltak egy türelmes és zseniális munkának. Mivel nem fogadták be őket, és nehezen tudtak szóba elegyedni a régió lakosaival, Ferenc minden héten röpiratokat írt (*Memoriali*). Ezekben katolikus szemszögből, egyszerűen és mindenki számára érthetően magyarázta az egyes hittételeket. Szép csendben becsúszta ezeket az ajtók alatt, vagy kifüggesztette az utcákon. Nagyon komolyan vette a feladatát: hosszasan tanulmányozta Kálvin tanítását, hogy megértse, és „igaz” válaszokat tudjon rá adni. Amikor kétségei támadtak, Pietro Canisio teológushoz fordult, [...] aki a tő túlsó oldalán, német földön végezte ugyanezt a munkát. Évekig munkálkodott így, amiért méltán kapta meg az „újságírók védőszentje” címet. Bár kevesen tértek át, az ellenségesség és előítéletesség helyét a kíváncsiság majd a rokonszenv vette át. Thononban, Chablais fővárosában állapodott meg, ahol hirtelen nagyon megsokasodtak a feladatai, legfőképp a személyes beszélgetések, a betegek látogatása, s mindezt feltétel nélküli szeretettel és jószággal tette.” Végül „már ki is állhatott az emberek elé prédikálni a piaci napokon. Akár két órán keresztül is hallgatták őt. [...] Evangelizációjának eredményességét mi sem mutatja jobban, mint hogy eljutott Genfbe, Béza Tódorhoz, Kálvin utódához, akivel nyájas, de lényegre törő viták révén elfogadta a legfőbb katolikus hittételeket, s akit így a megtérés küszöbéig kísért.” Egyik beszélgetésük során Tódor így szólt: »Ti (katolikusok)

túlzásba viszitek a formaságokat: azt mondjátok, az üdvösség jócselekedetek révén érhető el, pedig ezek csak udvariassági formák.« Ferenc ekkor felidézte neki az utolsó ítélet evangéliumi részletét (amelyben Jézus az irgalmasság cselekedeteiről beszél a szegényekkel, az éhezőkkel, a bebörtönzöttekkel stb. kapcsolatban), és megkérdezte: „Ha valóban udvariassági formák lennének, ilyen szigorú büntetést kapnánk, amiért nem válósítottuk meg őket?” Mivel nem tudott mit mondani, haragra gerjedt, de látva társa tiszteletudását megnyugodott és bocsánatot kért. Sőt, „kérlelni kezdte a szalézi urat, hogy gyakran látogassa meg őt.”

Püspökség

1602. december 18-án Ferencet püspöké szentelték. „Önmaga megújításával kezdte munkáját, úgy döntött, szegény püspök lesz: bérlakásban, a lehető legkevesebb személyzettel, egyszerű ételekkel. A neki megadott tiszteletet csakis úgy fogadta, mint ami az Egyháznak jár. [...] Az egyházmegye gondjai teljesen lefoglalták, egy szolgálathoz azonban így is ragaszkodott. Arra kérte a papjait, hogy az ő gyóntatófülkéjébe küldjék a fertőző betegeket, vagy azokat, akik undort keltenek másokban. [...] A másik, amihez ragaszkodott, hisz » örömet lelte benne «, hogy ő lehessen a gyerekek hitoktatója.” Megkért egy fiataalt, hogy járja be a város utcáit, és hívja össze a gyerekeket. „Előfordult azonban, hogy a katedrális nemcsak gyerekekkel, de felnőttekkel is megtelt, sőt, ott volt az idős édesanyja is. »Asszonyom – mondta egy nap mosolyogva –, összezavar engem, amikor meglátom Önt hitoktatás alatt a gyerekek között; hiszen ezt én is pont Öntől tanultam!«”

„Az új püspök nem volt híján a határozottságnak és a fantáziának.” Ezt bizonyítja az is, ahogy a Szent Valentin napi tradicionál közbelépett. Az volt a szokás, hogy a fiatalok véletlenszerűen neveket húztak, akik aztán egy pár lettek. Így mindenkinek volt egész évre „valentin”-ja, aki elkísérte az ünnepekre, a táncmulatságokra, sétára. A következő évben aztán cseréltek. A hagyomány azonban nagyon leegyszerűsödött, és a játékban már felnőtt, házas emberek is részt vettek, és éltek is a lehetőséggel. Ferenc először a prédikációiban lépett közbe, majd írásban is tilalmat rendelt el, végül minden fiatalnak kisorsolt egy-egy szentet és egy mondatot a Szentírásból, ami aztán az az évi jelszavukká vált. Eleinte elégedetlenkedtek miatta, később azonban a fiatalok megszerették és követték

püspöküket. „Szalézi Szent Ferenc nem volt erkölcsitanító. Az Egyház történelmében talán egyetlen szent sem fejezhet ki olyan szabadon hatalmas szeretetét, mint ő. Barátságai, nőkkel való kapcsolatai, levelei, személyes féltése sokszor egy szerelmeséhez voltak hasonlóak, nyíltságuk és szenvedélyességük miatt. Ezzel együtt senki se kételkedett tisztaságában, hisz közeledése egyértelműen lelki (de nem személytelen!) természetű volt. Éppen ezért képtelen volt végignézni, hogy a fiataljai kockára tegyék emberségük és felelősségük forrását.”

Szalézi Ferenc püspöksége húsz évig tartott. 1622-ben hunyt el, mindössze ötvenöt évesen. „A püspöki felelősség napról napra emésztette fel erejét. Négy-százötven plébániát látogatott az egyházmegyében, a legtávolibb helyeken, a magashegyekben, lóháton, vagy, ahogy a legtöbbször ment, gyalog; figyelt a papokra, akiket ő maga tanított az igehirdetés és a gyóntatás szolgálatára; állandó hitoktatást tartott az embereknek; gondoskodott a monostorok és a kolostorok megújításáról; diplomáciai látogatásokat tett a torinói és a párizsi udvarban; tartotta a kapcsolatot a Szentszékkal. Az utolsó években annyira ellepték a feladatok, hogy olykor már csak egy remetelakra vágyott, ahová visszavonulhat, és imádságban élheti az életét.

Írások: szeretet és szentség

Ferenc mégis ezekben az utolsó években írta meg azt a két könyvet, amelyek korának legjelentősebb alakjává, majd egyházdoktorrá tették. „Név szerint: *Bevezetés a lelkiéletbe és Értekezés az istenszeretetről*. Ez a két »egyszerű könyvecske«, ahogy Ferenc nevezte őket, szintézis és újdonság is egyben. Szintézis, mert magában hordozza a múlt legnagyobb lelki tanításait, s újdonság, mert e tanokat új formába öntve, megújult lélekkel adja tovább a jövő nemzedékének.” *Az Értekezés az istenszeretetről* egy egészen emberi ötlet nyomán született. „Néhány évvel ezelőtt (Ferenc) arra gondolt, hogy ír egy könyvet az istenszeretetről, amelyben megemlíti egy bizonyos Pernette Boutey nevű egyszerű, völgybéli özvegyasszonyt. Egy kis rófsoboltot vezetett, miközben évekig tűrte férje elviselhetetlen természetét, és szeretettel telve élt Isten és minden ember iránt. Ferenc szemében mindig is szent volt, sírt is, mikor halálhírét hozták »az ő Pernette-jének«. »Istennel – írta – a legmeredekebb, legmagasabb hegyekben találkoztam, ahol sok egyszerű lélek teljes igazságban és egyszerűségben szereti és imádjá Öt, az özek és a zergék pedig

dicséretét hirdelve szökdelnek a jejes meredélyeken.« [...] A *Bevezetés a lelkiéletbe* című művét, annak bevezetőjében egy nemes hölgynek, Charmoisy asszonynak ajánlotta, [...] hogy megtanítsa teljes szívével és minden erejével szeretni az Istent, bármilyen élethelyzetben is legyen.”

„Az Egyház mindig is azt hirdette a híveknek, hogy hivatásuk és kötelességük is a szentségre való törekvés, ám ezt a szentséget szinte csak azok érhették el, akik a világot elhagyva kolostorba vonultak, vagyis az a kifinomult lelkű elit, akit nem befolyásoltak a hétköznapi élet nehézségei. Ferencet azonban leginkább az a szentség iránti vágy nyűgözte le, melylyel szinte bárhol, számtalan kapcsolatában, a legkülönbözőbb körülmények között találkozott. A nagyvilági udvarokban, mint például Párizsban, mélyen hívő lelkekre bukkant; nemesi szalonokban új keresztény mozgalmak virágoztak; Isten iránti szenvedélyes szeretetet látott a gyermekekben, fiatal szerelmesekben, a katonák között, a szegény és tanulatlan vidéki emberek között, a legmagasabb hegyek közötti eldugott pástorkunyhókban, a kézművesek műhelyeiben. [...] Az áhítat Ferenc számára nem más, mint Isten szeretete, amit megélve feltüzeli egész lényünket és minden képességünket, hogy hozzá akarjunk tartozni [...]. De legfőképpen vágyat ébreszt bennünk és utat mutat a szentség felé, mely minden keresztény ember számára elérhető, bármilyen helyzetben is legyen. Vagyis ne aludjék a szívünk, hanem mindig legyen kész keresztény módon felelni Isten hívására, s kötelességeinknek szenteljük erőnket, bármely élethelyzetben vagyunk; legyünk szorgosak, odaadók és tetterre készek.” Ferenc nem rendkívüli hozzáállást vagy emelkedett lelkületet vár, hanem csupán eleven, „heves szeretetet”, amely kész a nagyilelkűsre: ezt a célt minden ember elérheti, aki engedi, hogy vezessék.

A 17. század elején, mintha az egész kereszténység fellélegzett volna, hisz a szentség magasztos eszménye megszabadult minden béklyótól, mesterkelt felépítménytől, moralizmustól, s így – egyszerű, letisztult, vonzó mivoltában – mindenki számára elérhetővé vált.

Forrás: <http://www.donboscoalsud.it/news/1214/s-francesco-di-sales-il-santo-a-cui-si-ispiro-don-bosco.aspx>
Fordítás: Balláné Sárközi Jáhel Anna,
Don Bosco Kiadó

Ünnepeljük az életet!

Minden új kezdet egy tiszta lap. Korlátlan mennyiségű lehetőség, amelyek megjelennek a mindennapi élet horizontján. Ez az a hihetetlen ajándék, amit úgy hívunk: idő.

A világ számos részén a szeptember az iskola kezdetét jelzi, és sok család szervezi életét eköré. Más helyeken az élet ritmusa változatlan, az újév marad a naptár középpontjában, és ez határozza meg a változásokat. Mindkét eset azonban sok lehetőséget kínál számunkra, ahogy ez a régi történet is mondja:

Egy mester azt állította, hogy van egy könyve, amelyben minden elképzelhető benne van Istenről.

Még soha senki nem látta a könyvet, amíg az egyik vendég diák, kitartó imák segítségével rávette a mestert, hogy megmutassa neki.

Hazavitte, és mohón kinyitotta...

A könyv minden egyes lapja fehér volt.

- De hiszen ebben a könyvben egy betű sincs! – tiltakozott a diák.

- Tudom – felelte a mester -, de nézd, milyen sok mindent sugall.

Minden új kezdet egy tiszta lap, amely számtalan lehetőséggel kecsegtet életünk látóhatárán. Legtermészetesebb dolog azt gondolni, hogy minden nap meglátjuk az új napfelkeltét, hogy egészségesek leszünk, és az élet sok lehetőséget kínál majd - de nem mindig, és nem mindenki számára van ez így.

Minden nap leperog egy homokszem életünk homokóráján. És ha egyszer leest, akkor leesett örökre. De az a homokszem, ami a *mát* jelenti, végtelen számú lehetőséget, kapcsolatot, találko-

zást, sikert rejt magában.

Egy arab közmondás szerint: „Minden reggel szembefordulok a széllal, és vetek. Nem nehéz vetni, de bátorság kell hozzá, hogy a széliránnyal szemben haladjunk előre.”

Néhány nappal ezelőtt beszélgettem egy nyolcvanéves testvéremmel, aki az tanácsolta nekem, hogy szenvedéllyel éljem le az életem – préseljek ki napjaimból mindent, mint amikor egy citromból, vagy egy fűrt szőlőből akarok kipréselni minden csepp értékes esszenciát. Ez egy olyan ember modta nekem, akinek kiváló intellektuális, tudományos és vallási képzettségben volt része. Nem azt akarta mondani, hogy örült életet kell élni, vadul ide-oda rohanni az egyik helyről a másikra, vagy állandóan elégedetlenül keresni valamit. Inkább arra a lelkesítő gyakorlatra utalt, hogy magunk uraljuk az életünket, ezt a káprázatos és kíméletlen, lenyűgöző és magával ragadó ajándékot, a legértékesebb ajándékot, amit az Élet Urától kaptunk.

Az arany szabály: csak egyszer élünk. Minden rendben van, ezért amit meg akarunk tenni, vagy a kedvességet, amit egy emberi lény iránt ki akarunk mutatni, megteesszük azonnal. Ne késlekedjünk, és ne gondolkodjunk sokat, mert nem élünk ezen a világon kétszer.

Egy furcsa történetet szeretnék felkínálni az *időről* és a lehetőségekről. Képzeljük el, hogy létezik egy bank, amely minden reggel 86,400 dollárt utal a személyes számládra. Ez a furcsa bank nem őrzi meg a megtakarításaidat, hanem minden éjjel törli a számláról az összeget, amit nem használtál fel. És minden egyes embernek van számlája ebben a bankban! Hogy mi a neve? **IDŐ!**

Minden nap ez a bank, amellyel, hogy további összeget folyósít nekünk, törli mindazt, ami az előző napról megmaradt. Soha nem kapod vissza. Mindaz, amit nem használtál fel, elveszik. Nem íródik jóvá másnap.

Nem használhatunk hitelkártyát, hogy hitelt vegyünk fel a következő napon esedékes összegre. A jelenben kell élnünk, a mának az eszközeivel. Tehát:

Hogy megértsd, mennyit ér egy év, kérdezd meg a diákot, akinek ismétlni kell.

Hogy megértsd, mennyit ér egy hónap, kérdezd meg az édesanyját, aki koraszülöttet hozott a világra.

Hogy megértsd, mennyit ér egy hét, kérdezd meg a hetilap szerkesztőjét.

Hogy megértsd, mennyit ér egy óra, kérdezd meg a szerelmezt, aki a találkozóra vár.

Hogy megértsd, mennyit ér egy perc, kérdezd meg az utast, aki lekéste a vonatot.

Hogy megértsd, mennyit ér egy másodperc, kérdezd meg az autóst, aki nem tudta elkerülni a balesetet.

Hogy megértsd, mennyit ér egy tizedmásodperc, kérdezd meg a sportolót, aki ezüstérmét nyert az Olimpián.

Ezért értékeljük az életünk minden pillanatát, amely még értékesebb lesz, ha meg tudjuk osztani más kivételes emberekkel, akik annyira különlegesek, hogy megérdemlik az időnket.

Ne felejtjük el: az idő nem vár senkire.

De még ennél is fontosabb szempont az, hogy hívóként tudjuk, hogy az idő csak egy mód, amellyel mérhető, de maga az élet az ajándék. Egy csodálatos ajándék, ami ingyenes, egyenesen Isten szívéből ered és azért kapjuk, hogy megosszuk másokkal. És ebben a megosztásban találjuk meg az igazi boldogságot.

Kedves barátaim, ne hagyjuk, hogy az élet egyszerűen elszálljon, ne éljétek akárhogyan. Az élet jó. Ünnepeljétek. Vállaljátok a választás felelősségét, ami meghatározza az életeteket. Mindig emlékezzetek rái, hogy ti egy csoda vagyatok. Mindig vigyetek örömet oda, ahol kétségbeesés van. Tartsátok meg a hiteteket, az emberi méltóságotokat és a feddhetetlenségeteket.

És legyetek boldogok!

Don Bosco Volt Növendékei

„Voltnövendékek azok, akik oratóriumot, iskolát, vagy bármilyen más szalézi művet látogattak és abban Don Bosco megelőző módszere elvei szerint nyertek felkészítést az életre.” (Szervezeti Szabályzat)

A mozgalom „történelmi emléke” visszanyúl 1870. június 24-re, Don Bosco névnapjára, melyre „régii növendékek” egy csoportja, fiú közreműködés-ként, kávé csészéket hozott ajándékba. Senki sem gondolt akkor hagyományteremtésre, még kevésbé, hogy megjegyze egy nagyarányú mozgalom születési dátumát. Don Bosco volt, aki ezt észrevette és azt akarta, hogy folytatódjék, egy egész napot szánva az ünnepelésre és egy ebédre hívással viszonyozva az ajándékokat. Az első „testvéri agapé” 1874. július 19-én történt és elkezdődött az évenkénti találkozás szokása, amely máig dívik a szalézi házakban.

1884-ben, ez a „régii növendékek” csoportja (több, mint 300) elnyerte a maga első szervezeti felépítését. Vállalta, hogy megőrzi a kapott nevelést, folytatja munkáját a szükségben levő fiatalok javáért, ápolja a tagok közti barátságot és szolidaritást.

Hazánkban Quadros Lytton atya igyekszik megszervezni Don Bosco volt növendékeinek hivatalos csoportját.

Interjú José Pastor Ramírez-zel, Don Bosco Volt Növendékei Világszövetségének delegátusával

Don José, hogyan bízták meg ezzel a feladatkörrel?

Amikor 2008-ban lejárt a tartományfőnöki megbízatásom, a korábbi Rendfőnök, don Pascual Chávez kinevezett a Szalézi Család koordinátorának és a Don Bosco Volt Növendékei szalézi delegátusának világszinten. A megbízatásom idén júniusban fejeződött be.

Kik tartoznak „Don Bosco Volt Növendékeihez”?

A Volt Növendékek a szalézi küldetés legszebb gyümölcsei, az a gazdagság, amelyet Don Bosco fiai adtak az emberiségnek. Ők olyan erőt alkotnak, amely kovásként növeli a jót a világban.

Ők is Don Bosco szívéből születtek?

Tudjuk, mennyire szeretette Don Bosco a növendékeit. Miután befejeződött a nevelési folyamatuk, nyomon követte őket, meghívta és befogadta őket, sőt, még később is irányt mutatott nekik, hiszen ennyire szívén viselte sorsuk – különösen lelki életük – alakulását. „Jelenlétetekkel megerősítetek bennem, hogy szívetekben

biztos lábakon állnak szent vallásunk elvei, amit tőlem tanultatok, és hogy ezek a vezérelvek a ti életetekben is...” Másik alkalommal, amikor Volt Növendékekhez beszélt, így szólt: „Egy dolgot tanácsolok nektek kedves fiacskáim mindenekelőtt: akárhol is éljétek, legyetek mindig jó keresztények és tisztességes emberek... Sokatoknak már van családja. Azt a nevelést, amelyet ti kaptatok Don Boscotól az oratóriumban, adjátok tovább a gyermekeiteknek is.”

Milyen a Volt Növendékek helyzete világszinten?

A Volt Növendékek jelenléte olyan változatos világszinten, mint amilyen különbözőek a nemzetek, a tartományok és a régiók, ahol az Egyesület jelen van. Egyáltalán nem homogén.

Mik a jelenlegi kihívások?

A fő kihívások között említhetjük a Volt Növendékek identitásbeli fejlődésének szükségességét, mint felelős laikus emberek az Egyházban és a társadalomban. Feladatuk, hogy szociális, politikai illetve gazdasági téren végzett tevékenységeik által megvédjék és elősegítsék az emberi és keresztény értékeket. Kihívás számukra még a helyi egyesületek megerősítése, a nevelési és szolidáris tervek megvalósítása, illetve az Egyesület megfiatalítása az új generációk felvételének szorgalmazása révén. A Volt Növendékek Egyesületének jelenleg körülbelül 100.000 tagja van, amelyek körülbelül 50 szövetségen keresztül vannak összefogva.

Mi a Volt Növendékek világszintű delegátusának feladata?

Ahogy az Alapszabály kimondja, a Delegátus a Rendfőnököt képviseli, illetve ő a Világszövetség lelki mozgatója, animátora. Ezt az animációt leveleken, személyes kapcsolatokon és látogatásokon keresztül végzi, melyeknek köszönhetően megismerkedik a különböző helyi sajátosságokkal. Természetesen különös figyelmet fordít a fiatalokra. Az animációt a Régiós Tanácsokkal és más, képzett laikusokkal együttműködve látja el. Kidolgozza a formációs témákat a hatévente összeülő VilágTanács és az évente négyszer ülésező Végrehajtó Bizottság számára. Jelen van tartományok különleges ünnepi eseményein.

Mi volt az Ön formációs terve?

Egy jó formációs tervnek egységesnek és jól felépítettnek kell lennie. Éppen ezért a Volt Növendékek szolgálatában töltött nyolc év alatt kidolgoztam egy 31 témából álló nevelési folyamatot, amelyet tíz modulra osztottam be.

Mely formációs területekre koncentrált leginkább?

Az identitásra és a küldetésre fókuszáltam, mert ez a két dimenzió egymásra épül, egymást gazdagítja, hogy így folyamatos, gyümölcsöző kölcsönhatásban legyenek. Mindezt a saját identitáshoz és küldetéshez való hűség egyre sürgetőbb kérdés a mai világban, ahol sokszor a fejtelenség és a relativizmus uralkodik. A Volt Növendékek, akiknek világos identitása és küldetése van az Egyházban és a társadalomban, teljességgel megélik Don Bosco meghívását, hogy „becsületes polgárok és jó keresztények legyenek”.

Milyennek kellene lennie a mindennapokban Don Bosco egy Volt Növendékének?

A szalézi házat elhagyó növendéknek éreznie kell, hogy egy erős fegyverrel lett felruházva: a kapott neveléssel. Ez az ő jelszava a jelen és a jövő számára is. Abban a meggyőződésben kell élnie, hogy munkája és felelőssége (minden nehézség ellenére) megváltoztatják a világot – saját magán és családján kezdve. Éppen a kapott neveltetésénél fogva Don Bosco Volt Növendékének magáévá tennie a szolidaritást, mint életstílust. Ez azt jelenti, hogy „szociális szeretet” vagy „politikai szeretet” építőjének kell lennie, hiszen csak a szeretet változtathatja meg a világot.

Mik a következő évek kihívásai?

Úgy vélem, hogy igazán meg kell ismereni a Világszövetség új Alapszabályát. Ezzel párhuzamosan szükség van egy stratégiai terv kidolgozására és elsajátítására globális és helyi szinten is. Fontos feladat a helyi egyesületek és a nemzeti szövetségek növekedésének elősegítése. Mindemellett nagy hangsúlyt kellene fektetni a hatékony központi kommunikáció fejlesztésére a szövetségek felé, illetve utóbbiaknak egymás között is.

Bollettino Salesiano 2016/10
Fordította: Jani Áron sdb

Összefoglaló

P. Andrásfalvy János SDB

A rendfőnök és tanácsának vizitációja

Esztergom, augusztus 7-12.

Augusztus 7-én kezdődött a szalézi rendfőnökök és tanácsának együttes vizitációja az Észak- és Közép-Európa régió keleti szektorában. A házigazda a Magyar Szalézi Tartomány, helyszínéül az esztergomi Szent Adalbert Központ szolgált.

A rendfőnök, egyes szektorok tanácsosai és az Észak és Közép-Európai Régió tanácsosán kívül az üléseken részt vettek a régió szalézi tartományainak tartományfőnökei és a tartományi tanácsok tagjai: Lengyelország-Varsó (PLE), Lengyelország-Piła (PLN), Lengyelország-Wroclaw (PLO), Lengyelország-Krakkó (PLS), Cseh Köztársaság (CEP), Horvátország (CRO), Szlovákia (SLK) Szlovénia (SLO), Magyarország (UNG), valamint Ukrajna (UKR Del. biz.) és Belorusszia (PLE Del.) körzetek.

A Szent Adalbert Központba megérkező résztvevőket a házigazda magyar tartományfőnök, Ábrahám Béla atya és a tartományi tanács tagjai fogadták.

A program a közösen elimádkozott vesperással kezdődött, amit a magyar tartományi vikárius, Vitális Gábor atya vezetett, majd Tadeusz Rozmus atya, az Észak- és Közép-Európa Régió tanácsosa hivatalosan is üdvözölte a rendfőnököket és minden résztvevőt.

Este baráti, testvéri találkozó zajlott, ahol minden résztvevő bemutatkozhatott és ismerkedhetett a többiekkel.

Augusztus 9-én a tevékenységek az első

ülésszakkal folytatódtak, majd este, a hosszú munkanap után a tanácskozás résztvevői Péli-földszentkeresztre látogattak. Rövid sétát tettek a környéken, majd Ábrahám Béla tartományfőnök atya néhány gondolat erejéig ismertette a kegyhely szalézi múltját, közösen elmondták a vesperást, majd jó hangulatban elfogyasztották a vacsorát a rendház ebédlőjében, amely így teljesen megtelt szaléziakkal.

Augusztus 10-én a délutánt az Együttes vizitáció résztvevői a magyar fővárosban töltötték. Ellátogattak az Országházba, ahol Völner Pál, az Igazságügyi Minisztérium államtitkára fogadta a szalézi rendfőnököket és társait. Útjukat a Szent István Bazilikában folytatták, ahol Snell György segédpüspök úr üdvözölte őket, majd az újpesti Clarisseumba vették útjukat, ahol Boldog Sándor István, vértanú szalézi testvér élt és dolgozott. A népes csapatot Hartai Gábor szalézi plébános atya fogadta. Ábrahám Béla tartományfőnök atya röviden vázolta rendtársainak a hely történetét, jelentőségét és reménybeli jövőjét. Miután imádkoztak boldogunk szentté avatásáért, megtekintették a

Sándor István emlékhelyet. Fővárosi látogatásukat az óbudai szalézi központban zárták, ahol Tran Si Nghi Ferenc szalézi igazgató atya és a szerzetesi közösség tagjai szívélyes vendégszeretettel fogadták őket. A Segítő Szűz Mária kápolnában elimádkozták a vesperást, majd a fárasztó, de értékes élményekben gazdag napot könnyű vacsorával és vidám beszélgetéssel zárták a rendház udvarán. Az egyéni lelkiség ápolása, bátorság, helyet adni a világiaknak, kimozdulás, missziós kezdeményezés – ezeket a témákat járták körbe a rendfőnök, Ángel Fernández Arttime atya és tanácsa együttes látogatásának napjain Esztergomban. A teljesség igénye nélkül, mégis néhány témát említve, augusztus 11-én a tartományok képviselői három témáról folytattak eszmecesterét: a missziók, a tömeg-tájékoztatás és a Szalézi Család témájáról.

Az első témát Guillermo Basaños, a missziós ügyekkel megbízott egyetemes tanácsos vezette fel. Beszélt a missziós látóhatárról, amelynek mindig tágasnak és szélesnek kell lennie, nem szabad hagyni, hogy a szalézi missziós lelkület

„megrágja a moly”. Ezen a ponton szólalt fel a rendfőnök, Ángel Fernández Artime atya, aki hangsúlyozta, hogy a sok lelkipásztori kihívás nem lehet mentség arra, hogy elhanyagolják a missziós felhívásokat. „Ezzel a mentalitással a szaléziak örökre Európában maradtak volna”- mondta a rendfőnök.

Délután Filiberto González, a tömegtájékoztatási ügyekért felelős egyetemes tanácsos előadása vezette be a munkát. Kiemelte, hogy az igazi szalézi kommunikáció a hiteles étellel kezdődik, amelynek gondja van a közösségi életre és az apostoli lelkiségre, ezért mindig oly módon fejlődik, hogy szem előtt tartja, mi a célja: „Isten dicsősége és a fiatalok üdvössége.” Végül a rendfőnök küldöttje a Szalézi Család felé, Eusebio Muñoz atya következett. Szót emelt annak érdekében, hogy előmozdítsa az együttműködést a Szalézi Család különböző ágai között, amelyek osztoznak Don Bosco lelkiségén és szeretnének egyre inkább szinergiában dolgozni.

Az utolsó napon reggel a rendfőnök atya szentmisét celebrált rendtársai jelenlétében. Emlékeztetett arra, hogy a szaléziak soha nem feledkezhetnek meg az elhagyott gyermekekről és a rászorulókról, még a különböző újdonságok ellenére sem, amelyek begyűrűznek a valóság egyes területeire.

Ezt követően a tartományok képviselői megtárgyalták a lehetséges stratégiákat, amelyeket a közeljövőben lehetne alkalmazni, majd a rendfőnök atya záró szavai következtek. Ismételten szívből megköszönte Tadeusz Rozmusnak, a régió vezetőjének a találkozó megszervezését, a Magyar Tartománynak pedig a helyi szervezést és a vendéglátást. Majd emlékeztette a szaléziakat, hogy legyenek bátrak és tartsák szem előtt azokat a gondolatokat és irányelveket, amelyeket a Szalézi Társaság az ifjúsági munka terén fejlesztett ki és továbbra is folyamatosan fejleszt – bevonva a római Pápai Szalézi Egyetemet (UPS) – és mindezt helyezték át a gyakorlatba a leginkább rászoruló gyermekek javára.

Folyik a tanácskozás a Szent Adalbert Központban

A rendfőnök Péليفöldszentkeresztben az ereklye előtt

A Clarisseumban imádkoztak Sándor István szentté avatásáért

A magyar küldöttség a rendfőnökkel és a régióvezetővel

Egy rossz gyerek története

Joseph Zen, bíboros, Hongkong nyugalmazott érseke a Magyar Szalézi Tartomány vendégeként érkezett Budapestre május 26-án. Zen atya útja során több kelet-európai országot is felkeresett, hogy tanulmányozza olyan országok történelmét, ahol akadályozták az Egyház működését, és tapasztalatokat gyűjtsön arról, hogyan vészelték át a keresztyének az üldöztetéseket.

Először van Magyarországon? Miért határozta el, hogy pont ide jön?

Több oka is van ennek. Tanulmányozni szeretném olyan országok történelmét, mint Magyarország, Szlovákia és Csehország, ahol akadályozták az Egyház működését. És tanácsokat szeretnék kérni, hogyan vészelték át a nehéz időköt, a szenvedést, az üldöztetést. Különösen Magyarországon, mert elolvastam Mindszenty bíboros emlékiratait és nagyon megfogott Boldog Sándor István alakja is. Tanulmányoztam mindazt, amit róla el tudtam érni és hallottam több történetstől is, hogy milyen nehéz idők voltak azok. Emellett azért is jöttem, hogy emléket állítsak azoknak a magyar szalézi misszionáriusoknak, akik Kínában dolgoztak: Matkovics Jánosnak, aki nem volt ugyan vértanú, de tragikus módon, rendkívüli körülmények között vesztette életét Kínában; Erdő Ferenc atyának, akit a kommunisták üldöztek ki Kínából. Magam is megismertem Makaóban Kirschner Antal atyát, Kapczár József szalézi testvérrel pedig évekig éltem ugyanabban a közösségben, aki egy nagyon szimpatikus, példás életet élő rendtárs volt. Mindez arra indított, hogy eljőjek Magyarországra, és hogy elsőnek válasszam ezt az országot mostani utamon. Nem azért jöttem, hogy Magyarország híres szépségeit megcsodáljam, én már idős vagyok a turistáskodáshoz, hanem hogy hálát adjak az Úrnak azért a sok példás életű, kiváló szalézi misszionáriusért, akik elhozták nekünk a hitet. A Kínai Szalézi Tartomány egy nemzetközi közösség, amelybe mindenhonnan jöttek misszionáriusok, ami nagyon szép.

Meséljen a hivatásáról! Hogyan lett szalézi?

A szüleim egyetemistaként keresztkeltek meg. Édesapám pap akart lenni, de a misszionárius, aki megkeresztelte, azt mondta neki, hogy ne legyen pap, az nem egy frissen megkereszteltnek való, in-

kább nősüljön meg, alapítson családot, és majd a fia legyen pap. Amikor gyerek voltam, az édesapám minden nap elvitt a templomba szentmisére. Vasárnap öt misére jártam! Nagyon szerettem ministrálni, tetszett, hogy szolgálhattam a misén. A háború idején, amikor Japán megtámadta Kínát, nagyon nehéz idők következtek, ráadásul édesapám megbetegedett és lebénult. Nem volt, aki megkeresse a családnak a betevőt, nagy szegénység köszöntött ránk, ezért mindenkinek dolgoznia kellett. A beteg édesapám mellett édesanyámnak így magának kellett nevelnie az öt gyereket, ami nagyon nehéz volt. Én ekkor az általános iskola felső tagozatába jártam. Mivel édesapám beteg volt, nem tudott velem foglalkozni, édesanyám pedig a testvéreimmel volt elfoglalva, ezért sokat aggódtam értem, hogy mi lesz velem. Pont ekkor érkeztek meg Sanghajba (ahol élünk) a szaléziak, megalapították első rendházukat a város peremén és nagyon szegényen éltek. Mi pedig valamilyen ismeretség folytán náluk kötöttünk ki. Ez az első rendház egy jelöltház volt, ahová minden fiút ingyenesen befogadtak. Mindez közrejátszott abban, hogy édesanyám engem elvigyen ebbe a jelöltházba. Tizenkét éves voltam ekkor. Ott találkozott a híres misszionáriussal, Braga Károllyal, és mivel egy nagyon őszinte asszony volt, azt mondta neki: „Igazgató úr, elhoztam önnek a fiamat. De az én kisfiam egy igazán rossz gyerek. Ha nagyon rosszul viselkedik, akkor üzenjen, és én azonnal elviszem.” Don Braga pedig rám nézett, és azt mondta: „Minden rendben lesz...” Ettől a találkozástól fogva soha nem kételkedtem a hivatásomban és mindig boldog voltam. Az biztos, hogy az előjáróim megszervezték velem, de én nagyon boldog voltam, mint szalézi.

Hol végezte a tanulmányait?

Nagyon nagy szerencsém volt, mert az előjáróim Olaszországba küldtek, ott tanulhattam. Négy évet töltöttem Torinó-

ban a Crocettán, és még három évig tanulhattam Rómában, ahol filozófiából doktorátust, teológiából pedig licenciátust szereztem. Kiváló tanáraink és előjáróim voltak! Azokban az években, amikor Rómában tanultam, akkor voltak a II. Vatikáni Zsinat legnagyobb ülései. Miután befejeztem a tanulmányaimat, visszatértem Kínába, és elkezdtem tanítani. 52 éven át tanítottam megszakítás nélkül! Természetesen, mást is csináltam.

Hogy jutott el Kínából Olaszországba? Nem lehetett egyszerű.

Én Sanghajban születtem 1932-ben, 12 évesen beléptem a jelöltházba, 1968-ban 16 éves voltam, amikor Hongkongba mentem, hogy elkezdjem a noviciátust. Az egész országból - Pekingből, Sanghajból, Csiangmenből - mindannyian Hongkongban végeztük a noviciátust. A kommunisták 1949-ben kerültek uralomra, akkor Hongkong elszakadt az ország többi részétől és mi ott maradtunk, nem térhetünk már vissza. Nem szöktem el a kommunistáktól, mert Hongkong független maradt. Sajnos 1997 óta újra a kommunisták uralma alatt vagyunk... Ez egy egyedülálló dolog a világon, hogy azért, hogy megőrizzük a szabadságunkat, inkább békésen elfogadtuk a kommunisták uralmát.

Hogy fogadták ezt a szülei?

Édesapám már 1948-ban meghalt, édesanyám pedig Makaóba költözött és ott is halt meg 1961-ben, nem láthattam többet. Én akkor Olaszországban voltam, 1964-ben tértem vissza Hongkongba.

Ön a Vatikán és Kína közötti kapcsolatok egyik kulcsszemélyiségének számít, sokszor hallatja hangját nemzetközi szinten. Változik-e és milyen most a kínai valláspolitikája?

Beszélek egy kicsit az én személyes tapasztalataimról. Ugye, mivel Hongkong

független volt Kínától, évekig el volt tőle szigetelve. A kommunisták mindenkit bezárnak. Sok olyan rendtársunk van – körülbelül egy tucat – akik a börtönökben haltak meg. Van, aki élve került ki a börtönből – körülbelül tíz-tizenketten. Mi Hongkongban közel vagyunk Kínához, és annak ellenére, hogy nem léphettünk be az országba, tudtuk, mi történik. 1970-es évek végén, 1980-as évek elején volt egy kis nyitás. Sanghajban például megnyitották a szemináriumot. Ekkor én engedélyt kértem az előljáróktól, hogy Sanghajba mehessek tanítani. Négy évet vártam, hogy engedélyt kapjak. 1988 végén kaptam meg az engedélyt, de nem tudtam azonnal indulni, mert Hongkongban voltak más feladataim, így csak 1989 szeptemberében indultam. 1989-ben volt az emlékezetes Tienanmen téri vérengzés, és én a legjobb pillanatban mentem Kínába, mert akkoriban mindenki kifelé ment onnan. Nagyon kedvesek voltak velem, barátságosan fogadtak, így a saját szememmel láthattam, hogyan viselkednek az egyházzal. A kommunisták mindenki fölött uralkodni akarnak és az egyházat is szolgátságba akarják dönteni. Azokkal a püspökökkel sem jó a kapcsolatuk, akik a kommunisták csatlósai. Ezért most nagyon aggódom, mert a Vatikán oly sokszor nagyon optimista. Én nem vagyok olyan optimista, mert a politika nem változik.

Kínában a katolikusok csak egy kisebbséget képviselnek?

Egy nagyon kicsike kisebbséget.

A kínai embereket érdekli a vallás?

Azt hallom a fiataloktól, hogy lelki ürt éreznek magukban belülről, de sajnos a kínai kommunista politika olyan nagy nyomást gyakorol a vallásra is, hogy ez inkább a konzumizmus és a szekularizmus felé vezeti őket. Amikor 1989 és 1996 között tanítottam a szemináriumokban, akkor a szemináriumok zsúfolásig tele voltak. Sanghajban 120 seminarista volt, Hapeiben meg majdnem 200, és csak azért nem voltak többen, mert nem volt annyi hely, de teli voltak a szemináriumok és nagyon nagy lendülettel tanultak. Nagyon örülök, hogy hét éven keresztül több generációt taníthattam. Ez sok munka volt, de nagyon sok öröm is.

Milyen a szaléziak jelenléte Kínában?

Valódi jelenlét igazából nincs, mert mindenünket elvették. Voltak iskoláink, de az állam mind elvette. Egy egyházmegye is a gondjainkra volt bízva, de az összes

misszionáriusnak el kellett hagyni az országot. Most Hongkongból megyünk az ország belterületeire és próbálunk valamit tenni. Négyen kaptunk engedélyt, hogy taníthatunk, három szalézi és egy szalézi nővér (Savio Hoa, Szuo Cso, a jelenlegi tartományfőnök, Lanfranco Fedrigotti és Maria Ko nővér). Most van egy olasz szalézi, aki nyelveket tanít, egy másik pedig a leprásokkal foglalkozik. De szalézi műveket fenntartani nem lehet. Hongkongban megvannak a műveink. De sajnos hoztak egy újabb törvényt, amellyel az iskolákat közvetlenül az állam fennhatósága alá vonják. Nekünk, katolikusoknak 300 iskolánk volt, ebből az egyházmegyéknek volt 100 iskolájuk, a szaléziaknak 15, de most minden iskola egyenesen az államtól függ. Az iskolabizottságok nem az érintettekből, a szülők-ből, tanárokból és a volt növendékekből állnak, hanem kívülállókból, és minden iskola független, egyenesen az államhoz tartozik. 2011-ben fellebbeztünk ez a törvény ellen, de első és másodfokon is elvesztettük, és én majdnem egyedül maradtam ebben a harcban. Három napig éhségsztrájkot tartottam, hogy meghallgassanak. Az emberek nem értették, miért teszem. Most már értik, de már késő.

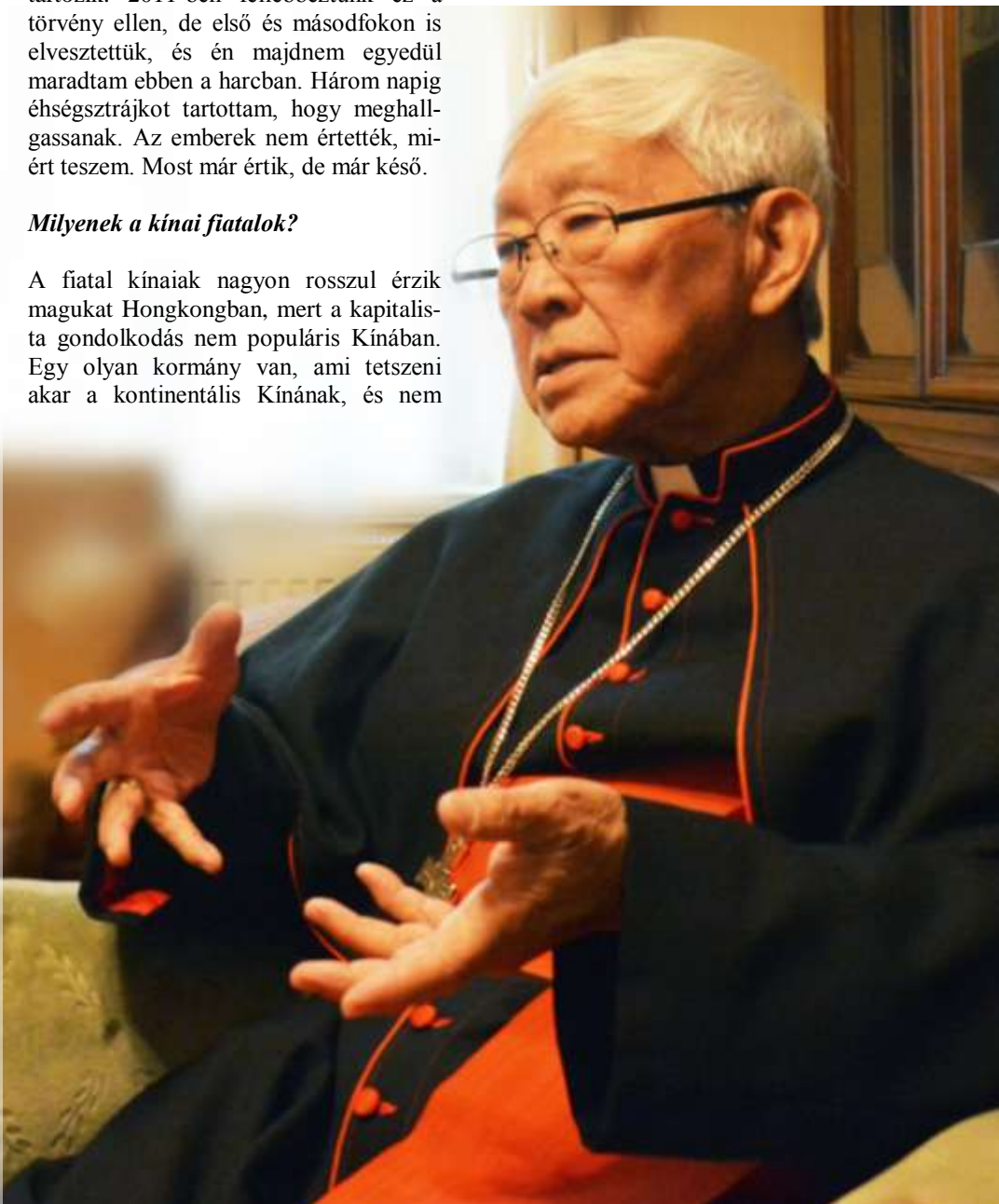
Milyenek a kínai fiatalok?

A fiatal kínaiak nagyon rosszul érzik magukat Hongkongban, mert a kapitalista gondolkodás nem populáris Kínában. Egy olyan kormány van, ami tetszeni akar a kontinentális Kínának, és nem

gondoskodik a népéről. A fiatal, aki befejezi a tanulmányait, annak nincs jövője. A lakhatás és a megélhetés nagyon drága, sok család csak egyetlen kis szobában lakik, mert a gazdagok uralják a nagy házakat. Sajnos a világ, a társadalom nagyon szekuláris. Annak ellenére, hogy van bátorságuk, hogy a demokráciáért harcoljanak, gondolkodásukban nincs semmilyen értékrend. Jelen pillanatban a helyzet nagyon zavaros.

Milyen az élete egy nyugalmazott püspöknek?

Nagyon egyszerű. Visszatértem a szalézi közösségbe, néhány nappal ezelőttig tanítottam a szemináriumban, gyakran megyek a börtönbe meglátogatni a bebörtönzötteket, segítem a Justitia et Pax bizottság munkáját. Most már egyre kevesebbet megyek Rómába...

„A diákoknak kívánom, tanulják meg az emberi tudományt és ne felejtsek el a szentek tudományát.”

(Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Ennek a nyárnak is vége. Sok élmény, tapasztalat maradt meg bennünk, már nem vagyunk ugyanazok, akik nyár elején voltunk. Gazdagabbak lettünk. Ez az időszak a pihenés, a szórakozás ideje volt, de most újra jön a munka, kezdődik a tanév. Nem csak a tanulás és a fizikai erőfeszítés fontos, még értékesebb a belső munka, hogy formáljuk önmagunkat, hogy fejlődjünk emberileg. Tudjuk már, milyen emberek szeretnénk lenni. De ezt nem elég csak tudni, tenni is kell azért, hogy olyanná váljunk. Ezt a munkát senki nem véghezvi el helyettünk. De hogyan lehetséges végrehajtani ezt a feladatot? Ahogyan írtam múlt évben is, elsősorban figyeljünk az Isten hangjára, Ő mutatja nekünk a megfelelő utat. Sokszor felismerjük az Isten akaratát, de sajnos nagyon ügyesek vagyunk a kifogások keresésében. Rögtön elkezdünk kalkulálni, hogy megéri-e, vagy nem. És általában rájövünk, hogy nem tehetjük meg, mert nem vagyunk elég jók, elég okosak, elég szentek... és így képtelenek vagyunk továbblépni, képtelenek vagyunk dönteni valami mellett.

Don Bosco, amikor Savio Szent Domonkos megkérdezte tőle, hogy mit kell tennie, ha szent szeretne lenni, három dolgot javasolt neki: teljesíteni a kötelességeket, imádkozni és vidámnak lenni. Erre az új tanévre én is ezt a három dolgot szeretném meghagyni nektek.

A kötelességteljesítés abban segít, hogy kitartóak legyünk, az imádság segít a helyes úton haladni és a vidámság óv minket a gonosztól, úgy, hogy valóban boldogok lehessünk.

Boldog, áldott új tanévet kívánok nektek és jó munkát.

Gamoń Ewa FMA

TÖPRENGŐ

Az alábbi betűsorokból 11 magyar település nevét tudod kirakni. Mi a közös bennük? Látogass el a www.szalim.hu oldalra és megnézd!

AAABCCIIKKNRZ

EJPSTÚ

AAAAABGYLMRSST

ABEHLYMOSZT

ABDÓU

DEEGHIKPSTTÚ

AEEFGJLNYSUÚ

DGYMOOÓR

EAGR

AAABEFLLRVT

ADEFIRSZTÜ

JÓÉJSZAKÁT

Megpróbálom elképzelni, hogy amikor kezdedbe veszed ezt az írást, hány óra lehet. Talán reggel, vagy kora délután? Most mondjam azt, hogy csak este, lefekvés előtt szabad olvasni? Nem! Tudod mit, kedves Fiatal? Akkor olvasod, amikor akarsz, ez mindenképpen egy „Jóéjszakát”.

Te vajon milyen gondolatokkal a fejedben (lelkedben) alszol el? Talán a tévé előtt? Vagy valami zenét hallgatva?

Az első gondolatom: **figyelj arra, hogy mindig szép, felemelő gondolatokkal kezdődjön az álmod!**

A mai második gondolatom: **Jó éjszakát NYÁR!**

Vége a nyárnak. Most arra kérlek, hogy gondold végig az elmúlt hónapokat! A sok-sok szabadidő hogy telt el? Voltak benne olyan pillanatok, amelyekre évek múlva is szívesen fogsz gondolni? Vagy inkább elfelejtetted?

Érdemes ilyenkor egy lelkiismeretvizsgálattal és egy jó gyónással helyre tenni, lezárni a dolgokat, aztán a szepet elraktározni, a rosszat pedig elfelejteni.

Én több táborban, rendezvényen ott voltam hosszabb-rövidebb ideig. Nem akarok a felsorolással untatni, csak egy tapasztalatot szeretnék megosztani veled. Mindenhol ahol jártam, érezni lehetett a családias szellemet. És nem csak azért, mert az idején a „Család vagyunk...”! Ez egyfajta szalézi specialitás: természetesen jön.

Természetes a család, mert a Jóisten, a mi mennyei Atyánk így alkotta az embert. Egy édesanyának nem kell sokat gondolkodnia, hogyan szeresse gyermekét, szinte magától jön.

Gondolkodtál már azon, milyen nehéz lenne család nélkül?

Sajnos túl sokan vannak, akiknek jó család nélkül kell élni. Akik valamilyen okból nem tapasztalhatják meg ezt a légkört. Mindannyian érezzük, hogy ez mennyire természetellenes. A nyári programok egyik célja, hogy nekik segítsünk, és ez nem csak a vezetőkön múlik, hanem a tábor minden résztvevőjén.

A harmadik gondolat: **Jó reggelt ŐSZ!**

Kezdődik a tanév. Ez diákként, nevelőként, tanárként mindenképpen egy új kezdet. Ilyenkor születnek az új elhatározások, esetleg „fogadalmak”. Fontos, hogy ne akarjunk túl sokat egyszerre. Nehogy úgy járjunk, mint az a munkás, aki egyszerre akart 4-5 deszkát egyedül elvinni, hogy ne keljen sokat gyalognia. A hosszú deszkák első vége kibillent, az egyik jobbra, a másik balra, a harmadik felfelé, majd lefelé. Így nemhogy hamarabb végzett, de balesetet és kárt is okozott.

Elég, ha egy, vagy maximum két dolgot választunk ki, amin javítani akarunk, és csak később adunk hozzá újabbakat. Itt kell egy kis bölcsesség, hogy melyik a legfontosabb. Érdemes egy lelkivezető tanácsát kikérni.

Amire biztosan oda kell figyelni, mert a legfontosabb, az a reggeli és az esti ima. Ez az alapja mindennek, hiszen Isten a mi erősségünk, ha Ő velünk van, akkor baj nem lehet. Ezt a kapcsolatot az imában lehet fenntartani, építeni.

Ezzel a három gondolattal kívánok **jó éjszakát! Buona notte!**

Kóvári László Károly SDB, Óbuda

Összefoglaló

Tóth Gábor SC

Szalézi Ministránstábor 2017

Mint már 1994-től minden évben, idén is megrendezésre került a Szalézi Ministránstábor, a Szent Istvánról elnevezett Magyar Szalézi Tartomány legrégebbi, folyamatosan minden évben megismétlődő tábora július 11-15. között. A helyszín most is a magyar szalézi bölcső, Péliföldszentkereszt volt. A tábor mottója: „Don Boscóval járunk Szalézi Szent Ferenc iskolájába” - erre a vezérgondolatra épült a tábor tematikája, ahol előadásokon, fizikai és szellemei vetélkedőkön, liturgikus programokon keresztül próbáltuk a gyerekeknek bemutatni, miért választotta épp Szalézi Szent Ferencet Don Bosco társasága névadójának. Már magában az is egy csoda, hogy megszokások nélkül 24 éve sikerül ezt a tábort életben tartani, de az még nagyobb siker, hogy megtartva a jó hagyományokat, sikerül mindig valami újat adni a fiúknak. Az utóbbi években egyre inkább arra törekednek a szervezők, hogy ne csak a szalézi plébániákról, hanem máshonnan is fogadjanak 10-16 éves fiúkat, illetve hogy a tábor középpontjában ne az egymással való versengés álljon, hanem a közös lelki élmény és újabb ismeretek elsajátítása. Örültünk neki, hogy idén a szalézi házaikon kívül csatlakoztak hozzánk Vácszentlászló, Százhalombatta, Rákospalota, Csákvár, Szár, Sopron, Nyergesújfalú és Balaton ministránstáborai, így a számunk a tavalyi létszámot túllépve majdnem 70 fő volt. A tábort a hivatáspasztoráció megbízottja, Quadros Lytton atya vezette, Ábrahám Béla tartományfőnök atya hathatós segítségével. Mivel a résztvevők több helyről érkeztek, így össze kellett őket vonni egy-egy csapatba, de így sok új barátság és ismeretség kötődött, ami igen fontos volt és a programokon nagyon családias hangulat uralkodott. Sok szellemi vetélkedő volt, valamint liturgikus és hittankérdések, valamint kimondottan ministráns feladatok és sportversenyek. Persze maradt idő a strandolásra, valamint foci és röplabda meccsre is. A legemlékezetesebb a forgószínpadszerűen megszervezett ministráns műhely és a hajnali fakultatív szentmise volt az Öreg-kőn. A vetélkedőn idén Csákvár-Szár csapata diadalmaskodott. Az egyéni versenyben Tóth Antal nyerte el a Savio Domonkos szobrot és a hízelgő „a ministráns, aki tetszik nekem” címet.

Idén Csákvár-Szár csapata viheti haza a kupát, egyéniben pedig Tóth Antal győzedelmeskedett

Összefoglaló

van der Meer Dorottya

Szalézi Zenetábor 2017

A Szalézi Zenetábor idén először, hiánypótlásként került megszervezésre a szalézi oratóriumok fiataljainak (12-30 év) határon innen és túl augusztus 13-17. között Péliföldszentkeresztben, a magyar szaléziak letelepedésének helyén. A tábor célja egyfelől az volt, hogy a sok helyen, sokféleképpen játszott énekeket kicsit összehangolja, a gyerekeknek zenei fejlődést biztosítson, másfelől pedig, hogy szalézi szellemben közösséget formáljon. A program ezért két szálon futott, a délelőttök a munkának lettek szentelve, szekció- és összpróbákkal, a délután és az este pedig a közösségi programoknak. A tanult énekeket a tábor zárómiséjén szólaltatták meg a fiatalok. A programra 35 fiatal érkezett, közülük 15-en a délvidéki Muzslyáról, ahol a magyarok területén egy a Szlovén Tartományhoz csatolt szalézi rendház működik. A „két csoport” hamar összemelegedett, és lelkesen nekiálltak a rájuk váró feladatnak. Gyakran még a szünetekben is leültek gyakorolni egy-egy akkordmenetet, szólamot, hogy még tökéletesebben szólaljon majd meg a legvégén. A délután műhelyfoglalkozásokkal (pantomimszínház, harangjáték, citerázás, kártyaklub stb.), kézművessel, strandolással, orgona-előadással, zenei activityvel telt. Majd vacsora előtt közösen részt vettünk a szentmiséken, ahol mindig más vállalt zenei szolgálatot. Ezek közül kiemelkedő volt a Nagyboldogasszony ünnepe, amelyen a muzslyai fiatalok fedték fel tudásukat. Esténként többek közt tábortűz, kínai háború, táncház került napirendre illetve a Crux együttes koncertezett nekünk a templomban. A mozgalmas, feladatokban gazdag napok rendre elfárasztottak mindenkit, mégis szomorú volt az elválás, és a búcsúzó fiatalok egyértelműen kifejezték: türelmetlenül várják a Szalézi Zenetábor folytatását.

Az első Szalézi Zenetábor résztvevői a táborzáró szentmise után

Évfordulók Hetven éve...

1944. augusztus 16-án egy kis, buzgó csapat lelkesen kezdte meg a noviciátust a mezőnyárádi szalézi házunkban. De az öröm, a lelkesedés nem sokáig tartott, mert a közelgő front miatt az előljárók október végén hazaküldték a noviciusokat. Aztán jött a szörnyű háború, a nélkülözés, a félelem. Így csak a háború végén, 1946-ban kezdhették meg a noviciátust azok, akik még megmaradtak.

A háború viszontagságai a mezőnyárádi házon is meglátszottak. A szép rendházat szinte teljesen kifosztották, de a kis csapat nagy örömmel és lelkesedéssel kezdte meg újból a noviciátust. Többen voltunk, és lelkesek voltunk. Igen nagy volt a szegénység, a mezei munkákat is nagy-

részt mi végeztük a kertben és a földelken, az aratásból is kivettük a részünket. Nem voltak szép idők. A háború nyomai mellett már a kommunizmus kegyetlen jelei is megmutatkoztak, mégis boldogok voltunk! Szinte tudomást sem vettünk a nagy üldöztetés előszeléről, tanultunk, dolgoztunk, és készültünk a szalézi életre. Előljáróink mindent megtettek, hogy békében és nyugalomban készülhessünk a fogadalomtételre. Végre, 1947. augusztus 16-án elérkezett a nagy nap: tízen álltunk az oltár előtt, hogy letegyük első szerzetesi fogadalmunkat. Nagy volt az öröm, mit sem törődünk a nehéz időkkel! Sajnos most is, mint 1944-ben, örömnünk nem tartott sokáig...

1950. június 13-án a szentmisére készülve igazgatónk, Váraljai József idegesen közölte velünk, hogy a szentmise után azonnal, minden felkészülés nélkül hagyjuk el a rendházat. Megdöbbenet fogadtuk a hírt. Bár számítottunk már erre, de titokban mégis abban a hitben éltünk, hogy talán maradhatunk. Elhagytuk a házat, ahol olyan jól éreztük magunkat. Aztán jöttek a kegyetlen idők. Kít erre, kít arra hajtottak a szelek. Vége volt az együtt töltött boldog napoknak. Sajnos, a legtöbben elhagyták hivatásukat, csak ketten maradtunk: Bíró Lóránt és jóma-

gam. Előbb még tanulhattunk a püspöki szemináriumokban, vagy a pesti teológián, de 1952-ben ezt is el kellett hagynunk. Bíró Lóránt elvégezte az egyetemet, én meg dolgoztam, „építettem a szocializmust” négy évig.

Sokszor reménytelennek láttuk a jövőnköt, de a Jóisten segítségével megmaradtunk, és ami akkor lehetetlennek látszott, az a rendszerváltozással lehetővé vált. Bíró atya, miután nyugdíjas lett, 1988-ban megvalósíthatta papi hivatását! Én szerencsésebb voltam: miután 1956-ban elhagytam hazámat, Torinóban 1960-ban elértem céloamat, pappá szenteltek.

Ma, hetven év után visszatekintve elsősorban azért adunk hálát a Jóistennek, hogy megtartott minket. Nehéz évek vannak a hátunk mögött, és mégis azt kell mondanunk, hogy minden a javunkra vált. Minden jó volt úgy, ahogy volt. Ezt csak később érti meg az ember. A Jóistennek terve van, és sokszor a mi terveink nem egyeznek meg Isten terveivel, csak később értjük meg, hogy mindennek pont úgy kellett történnie.

Hálát adunk és ígérjük, hogy amíg élünk, minden nap megköszönjük hivatásunkat, és azt, hogy szabadon működhetünk hazánkban.

P. Havasi József SDB

„A mennyország nem a lustáknak való”

(Don Bosco)

Egyfolytában munkában van, mindig siet, mindenhova épp az utolsó pillanatban érkezik, mert addig „dolga volt”... Ez a leírás szólhatna bármelyik fiatal ügyvédről, tanárról, orvosról, hiszen igencsak felgyorsult körülöttünk az élet. De mégsem! Bognár Anna nővér, vagy, ahogy mindenki ismeri, Annuska nővér, a „szerény” 97 évével, állandóan tüsténkedik. Úgy tűnik, komolyan vette Bon Bosco szavait, hogy „a mennyország nem a lustáknak való”. Annuska nővér 75 éve tette le első fogadalmát, és azóta teljes odaadással él a fiatalokért.

„Hétéves voltam, amikor édesanyám meghalt. Összesen kilencen voltunk testvérek, én voltam a legfiatalabb. A legidősebb nővérem nevelt minket és a legidősebb bátyám lett a gyámom.

Volt egy Mária-szobor a templomunkban, én nagyon sokszor imádkoztam előtte és kértem Máriát, hogy édesanyám helyett, legyen Édesanyám, és Ő meghallgatott. Az egyik nővérem, Mária, domonkos nővér volt, nem ismertem őt, mert kicsi voltam, amikor belépett a nővérekhez. Kilencéves koromban a bátyám elvitt Kőszegre a nővéremhez látogatóba. Ő megkérdezte: „Mit csinálsz, ha megnős?” Erre azt válaszoltam: „Olyan leszek, mint maga” - magáztam, mert nem ismertem, hét éves sem voltam, amikor elment otthonról.

A bátyám, Lajos 1932-ben egy iskolatestvér segítségével kiment Belgiumba, később belőle is iskolatestvér lett. Mindig mesélte, hogy milyen jó ott, így én is kedvet kaptam. 1935-ben, tizenöt évesen kerültem Belgiumba, és reméltem, hogy majd

tanulhatok. Két évet valamilyen nővéreknél voltam. Ugye, én azért mentem ki, hogy tanuljak, helyette azonban mindenféle munkákkal bíztak meg, fizetni nem fizettek. Szóval én csak dolgoztam és dolgoztam, és két év után megmondtam annak az iskolatestvérnek, aki segített kimenni, hogy én nem maradok ott tovább. Ekkor ő elvitt engem a Don Bosco Nővérekhez, ahol először csak apró dolgokban segitettem. Nem sokkal később, májusban, hazautaztam Magyarországra az Eucharisztikus Kongresszus miatt, de szeptemberben visszamentem Belgiumba, azzal a szándékkal, hogy belépek a rendbe. Hamarosan megkezdhettem a jelölt időt, annak ellenére is, hogy nem voltak meg a szükséges irataim. A családom nem küldte el őket, azt mondták, van Magyarországon is elég szerzetesrend, lépjek be valamelyikbe, de én ragaszkodtam a Don Bosco Nővérekhez.

A posztulátus ideje alatt minden rendben volt, a bátyám, Lajos minden csütörtökön meglátogatott, szép időszak volt. A noviciátussal együtt érkeztek a nehézségek is. A bátyámat Budapestre helyezték, a családom pedig azt mondta neki, hogy nélkülem nem léphet be az ajtón, ezért erővel rá akart beszélni a hazatérésre, míg mások a maradás mellett érveltek. Nem tudtam, mit tehetnék... Rengeteget sírtam, de a bátyám erősebb volt, így hát hazamentünk.

1941. május 24-én találkoztam először a magyar Don Bosco Nővérekkel Oladon. Ők adtak nekem novícia ruhát, nagyjából fél évet töltöttem ott, decemberben Olaszországba utaztam, ahol végre befejezhettem a noviciátust. 1942. augusztus 5-én tettem le az első fogadalmat. A mi nővéreink annyira kedvesek voltak, és habár nem érttem, mit mondanak mégis nagyon jól éreztem magam. Megtanítottak varrni, kísérhettem a nővéreket, ha menniük kellett valahova, szóval nagyon jó volt velük.

Annuska nővér jelenleg Pesthidegkúton él, szüntelenül tevékenykedik, és örömben éli a szalézi karizmát.

A www.donbosconoverek.hu oldalon megjelent interjú alapján

ELTARTOTT EGY HÓNAPIG, MIRE A PÜSPÖK MEGGYÜGYULT, MÉG LÁBADOZOTT, AMIKOR TÁRSAIVAL NEGY NAPOT LOVAGOLVA A CORDIGLIERÁN ÁT ELÉRTÉK A 3000 MÉTERES MAGASSÁGOT.

A CHILEI LEJTŐN, A CSENDES-ÓCEÁN PARTJÁN VOLTAK. A PARTMENTI VÁROSOKBAN MEGVETETTÉK MÉG HÁROM ÚJ SZALÉZI HÁZ ALAPJAIT. ABBAN AZ ESZTENBDŐBEN LŐHÁTÓN ELJUTOTTAK DÉL-AMERIKA EGYIK ÓCEÁNJTÓL A MÁSIKIG.

VALDOCCÓBAN DON BOSCO FOLDI ÉLETÉNEK VÉGÉHEZ KÖZELEDT. 1886-BAN EGY ÁPRILISI ÉJJELÉN MEGÁLMODTA UTOLSÓ "MISSZIÓS ÁLMÁT": EGY CSAPAT FIATAL MINDEN KONTINENSZRŐL FUTOTT ELÉ.

AKKOR A HÖLGY, AKI KILENC-ÉVES KORÁBAN, AZ ELSŐ ÁLMÁBAN MEGJELENT, A FÖLDGÖLYÓRA MUTATOTT, AMELY A SZOBÁBAN KERINGETT.

MIT LÁTSZ?

LÁTOM AFRIKÁT, TOBB TUCAT MISSZIÓS ÁLLOMÁS-SAL, MADAGASZKÁRT, KALKUTTÁT, HONG-KONGOT, PEKINGET.

MİNDEZEKEN A HELYEKEN A SZALÉZIAKNAK HÁZAIK, ISKOLÁIK ÉS ORATÓRIUMAIK LESZNEK. ŐK LESZNEK A FIATALSÁG MEGMENTŐI.

HOGY OLASZORSZÁGBAN IS LEGYENEK MISSIONÁRIUSAI, DON BOSCO EGYESÍTETTE MŰVEINEK BARÁTAIT A SZALÉZI MUNKATÁRSOK EGYESÜLETÉBE.

EZ AZ ELSŐ PÉLDÁNYI

EZ A KIS ÚJSÁG EL FOG TERJEDNI AZ EGÉSZ VILÁGON!

HOGY AZ EGYESÜLET TAGJAIT TÁJÉKOZTASSA A SZALÉZI MŰVEKBEN FOLYÓ MUNKARÓL, MEGALAPÍTOTTA A "SZALÉZI ÉRTESÍTŐT".

MINT SZALÉZIAK A VILÁGBAN, JÓT TEHETEK A SZEGÉNY GYERMEKEKKEL, ÉS MINDENKOR SEGÍTHETEK A SZALÉZI MŰVEKET.

1887 ÁPRILISÁBAN A RÓMAI JÉZUS SZÍVE-TEMPLOM FELSZENTELÉSE ELŐTT ÁLLTAK, AMINEK FELEPÍTÉSÉT A PÁPA DON BOSCÓRA BIZTA.

EZ A TEMPLOM DON BOSCÓNAK HATALMAS ERŐFESZÍTÉSÉBE KERÜLT. HÉT ÉVRE VOLT SZÜKSÉGE, HOGY KÖRBEKÖLDÜLTJE EGÉSZ EURÓPÁT.

DON BOSCO, NEM EMLÉKSZIK RÁM? EGY ANYA ÉS APA NÉLKÜLI RAKONCÁTLAN GYERMEK VAGYOK TORINÓBÓL, AKIT ŐN BEFOGADOTT, TANÍTOTT ÉS SZERETETT. MOST SZÉP CSALÁDOM VAN, ÉS EZT ONNEK KÖSZÖNHETEM.

NEM ÉRZEM MAGYAM OLYAN JÓL, HOGY RÓMÁBA UTAZZAK, DE HA A PÁPA EZT AKARJA...

AZ EGÉSZSÉGE NAGYON TÖRÉKENY VOLT, EZÉRT A HOSSZÚ ÚTON TÖBBSZÖR MEGPIHENT. AREZZO VASÚT-ÁLLOMÁSÁN EGY VÁRATLAN TALÁLKOZÁSBAN VOLT RÉSZE.

XIII. LEÓ PÁPA FOGADTA DON BOSCÓT ÉS MAGA MELLE ÜLTETTE.

MÁJUS 15-ÉN DON BOSCO AZ ÚJ TEMPLOMBAN MISÉZETT. ALIGHOGY ELKEZDTE, SÍRVA FAKADT. HOSSZAN, SZÜNET NÉLKÜL, ELFOJTATHATLANUL SÍRT. AZ EMBEREK LE VOLTAK NYÜGÖZVE.

MÁR ÖREG VAGYOK, SZENTATYÁM. EZ AZ UTOLSÓ UTAM. EZZEL MINDENT LEZÁROK. IMÁDKOZZON A SZEGÉNY DON BOSCÓÉRT.

VÉGÜL TITKÁRA, DON VIGLI-ETTI KÖZELEDETT HOZZÁ.

ROSSZUL ÉRZI MAGÁT?

A RÉGI ÁLMOMBAN A SZÜZANYA EZT MONDTA NEKEM: "A MAGA IDEJÉBEN MINDENT MEG FOGSZ ÉRTENI." MOST, AMIKOR VISSZATEKINTEK AZ ÉLETEMRE, ÚGY ÉRZEM, MINDENT MEGÉRTETTEM. ÉRDEMES VOLT OLYAN SOK ÁLDOZATOT HOZNI, ANNYIT DOLGOZNI, HOGY OLYAN SOK GYERMEK ÜDVÖZÜLJON

DON BOSCO ÉLETENÉK LÁNGJA KIALVÓBAN VOLT. AMERIKÁBAN DON CAGLIERO EGY NYUGTALANÍTÓ TÁVI-RATOT KAPOTT DON RUÁTÓL: "ATYÁNK ÁLLAPOTA AGGASZTÓ." AZONNAL ÚTRAKELT.

MAGAM ELŐTT LÁTTAM A KILENCÉVES KORI ELSŐ ÁLMOMAT ÉS HAL-LOTTAM, HOGY ANYÁM ÉS TESTVÉREIM HOGYAN MAGYARÁZTÁK EZT AZ ÁLMO-T.

A PÜSPÖK MEGÉRKEZETT. AZ UDVARON A FIÚK SZOKATLANUL CSENDESEK VOLTAK. A ZÁRT ABLAKOK MÖGÖTT DON BOSCO HALDOKLOTT.

EGYÜTT TÖLTÖTTÉK AZ ÉJSZAKÁT. A PÜSPÖK HOSSZAN MESÉLT NEKI A MISSZIÓKRÓL, HIRTELEN ŰGY, MINT AMIKOR GYEREK VOLT, MEGKÉRI:

DON BOSCO, KÉREM, GYÓNTAS-SON MEG!

DON RUA, A HELYETESE ÉS CAGLIERO PÜSPÖK ÁLLANDÓAN MELLETE VOLTAK.

SZERESSÉTEK EGYMÁST, SEGÍTSÉTEK ÉS VISELJÉTEK EL EGYMÁST, MINT TESTVÉREK. TEGYÉTEK MINDENKIVEL JÓT, SENKIVEL ROSSZAT.

GIOVANNI KÖSZÖNÖM, HOGY ELJÖTTÉL. MILYEN BORZALMAS ESÉS... ÉS MOST HOGY ÉRZED MAGAD?

JÓL VAGYOK, DON BOSCO.

DON BOSCO 1888. JANUÁR 31-ÉN KORA REGGEL MEGHALT. A SZALÉZIAKNAK, AKIK MELLETE VIRRASZTOTTAK, MEG ODASÚGTA: „MOND- JÁTOK MEG A GYERMEKEIM- NEK, HOGY VÁROM ŐKET A PARADICSOMBAN!”

„Csak játszottam, csak játszottam”

A hétvégére eső nyári kirándulások alkalmával egy számomra ismeretlen templomi közösség szentmiséjére jutottam el. A prédikáció egy az előző alkalomkor megkezdett gondolatot vihette tovább, de az újonnan bekapcsolódók számára is mélyen elgondolkodtató volt. Az alapgondolat a mai ember Istenképe volt, azonban a szentmisét tartó atya tovább vitte ezt a fonalat és azt vetette fel, hogy vajon ma kiket választana Jézus tanítványainak? Vajon hogyan néznének ki, mely nép tagjai lennének, milyen tulajdonságokat hordoznának stb.

Hazafelé tartva egy emlékkép villant fel bennem. Az 1970-es évek közepén – akkor még tiltott módon – ifjúsági közösségünk néhány tagjával részt vettünk egy czestochowai zarándoklaton. A reggeli vásárlásakor, étkezésekkor, pihenőkkor más csoportok tagjaival is szóba elegyedtünk, örömmel ismerkedtünk. Egy ilyen alkalommal több lengyel fiatal ment el mellettünk, és ahogy szembe kerültem az egyik fiúval, kölcsönösen egymásra meredve néztük a másikat. Ez néhány pillanatra tartott, majd mintha mi sem történt volna mentünk tovább. A rövid jelenetet társaim is látták. Huncut mosollyal többen is megkérdezték, hogy ez mi volt, miért csodálkoztam úgy rá arra a fiúra, ennyire megtetszett? Akkor csak azt tudtam kérdezni tőlük, hogy ők is látták-e azt a tiszta tekintetet, kedves szereteteli mosolyt? Ők döbbenetemet látva csak egy bizonytalan „aha” válasszal vagy hümmögéssel „intézkedtek el”, de bennem az a döbbenet, furcsa érzés megmaradt annak ellenére, hogy az arcot ma már nem tudom felidézni. Azt viszont azóta is többször megtapasztaltam, hogy a belső szépség, a jóság az azzal párosuló intelligencia kiül az arcra, meglátszik a tekintetben, mint a nehéz munkavégzés a kezeken.

A nyári táborok, évközi hittanórák témája is lehetne a felvetés, hogy vajon ma kiket választana Jézus tanítványainak? A kérdés első hallásra könnyűnek tűnhet, hiszen az Újszövetségből részben megismerhetjük tulajdonságaikat, cselekedeteiket, gondolataikat, másokhoz való viszonyulásukat, de ezek a gyerekek, fiatalok számára nem rendezettek, sok apró részletből állnak össze és gyakran következtetéseket is igényelnek. Ez utóbbi egy fontos állomás a hit- és erkölcsre neve-

lésben, a jó és a rossz megítélésében az erkölcsi fogalmak értelmezésében, szemléletformálásban. Ennek megkönnyítésében, egy realisabb kép kialakításában segíthetünk, ha mi (szalézi szerzetesek, hittantanárok, szalézi munkatársak, animátorok, más segítők) összegyűjtjük az egy-egy tanítványra vonatkozó szentírási részleteket, és azokat kiscsoportos formában feldolgoztatjuk. Néhány a feldolgozást segítő lehetséges szempont:

- az adott tanítvány belső tulajdonságai,
- gyengeségei, erényei,
- megértette-e és hogyan gondolkodott Jézus tanításáról az adott szentírási részletben,
- miként tudta Jézust segíteni, a tanításait képviselni,
- hogyan tudott a társaival együttműködni,
- a Jézussal való bensőséges kapcsolata nyomon követhető-e, ha igen minek alapján,
- a hűség jele/jelei, tanúságtétele.

A feldolgozás általam leírt szempontjai kiegészíthetők, s egyben az elérendő céltól, a foglalkozáson résztvevők életkorától is függenek. Egy-egy csoport véleményének meghallgatását követően a többiek gondolatai, a foglalkozást vezető felnőtt további kérdéseire adott válaszok is segíthetik a korrektebb kép kialakulását. Természetesen az elvárás nem lehet az, hogy egy konkrét személyt nevezzenek meg, hogy ma Jézus talán őt választaná, de olyan erényeket emelhetnek ki, amelyeket fontosnak tartanak, tudatosítanak és a tanítványok tulajdonságainak megismerésén keresztül a saját énképükbe is talán igyekeznek beépíteni. Persze, ha valakiben megtalálni véljük az adott tanítvány tulajdonságait, azt megnevezhetjük, de meg is kell indokolniuk, hogy miért gondolták úgy. Rákérdezhetünk arra is, hogy van-e olyan mai zene (akár a könnyű-, akár a komolyzenei műfajban), modern képzőművészeti, irodalmi

vagy táncművészeti alkotás, ami számukra az adott tanítványt idézi. A miértekre adott válaszok itt is lehetővé teszik az elképzelések megerősítését, az esetleges korrekció szükségességének felvetését, megvitatását. Ha a csoportok tagjai alkalmasnak érzik magukat arra, hogy valamely művészeti ág segítségével fejezzék ki gondolataikat, érzéseiket, akkor egy közös alkotással, annak bemutatásával is gazdagíthatják a foglalkozásokat, társikat, önmagukat. Az ismeretek feldolgozásában való – nem tanterem ízű – aktív részvétel észrevétlen taníthatnak, juttatnak el a hit felé.

Don Bosco megelőző pedagógiája is arra hívja fel a figyelmünket, hogy a gyerekek, fiatalok életkorát, érdeklődését, kreativitását is figyelembe vevő módon kössük le őket, saját élményeken keresztül gondolkodtatva segítsük megélni hitüket.

„...Nem átalották egy pillanatra reverendájuk komolyságát is kockáztatni, csak-hogy velünk együtt forgassák a pörgettyűhintát, vagy csalogatót játszhassanak velünk. Természetesen a templomi szerzetásokon is részt vettem, eleinte talán csekély töredelemmel és sekélyes elmélkedéssel. Szentmise után szentbeszéd következett. Szónokaink mindig bölcs egyszerűséggel beszéltek hozzánk, s így kezdték érdeklődésemet felkelteni. Délután pedig katekizmusoktatásban részesültünk, s a katekizmus legelemibb részeit magyarázták.

Apránként feltornáztam magam osztályról-osztályra, mígnem feljutottam az elsőbe, aztán az ún. felnőttek osztályába. Aközben észrevétlenül kialakult bennem a vallásos lelkiismeret. Csak játszottam, játszottam, de már gondolkodni is kezdtem. Kezdtém átgondolni a katekizmusórán kapott tanításokat. A szent szertartások már nem untattak, sőt már kívántam és türelmetlenül vártam rájuk. Lefolyásuk alatt már nem merengtem, már nem szórakoztam, hanem elmerültem az elmélkedésben s az alázatos és átértett imádságban. Akkor már vajúdott bennem a lelki élet.” (Fascie, 1991. 87.)

Felhasznált irodalom

Fascie Bertalan (1991): *Don Bosco nevelési módszeréről. Források és magyarázatok. A kiadást engedélyezte: Havasi József SDB tartományfőnök*

Rácz Zsuzsanna Enikő SC
NEK missziós küldött

NEK 2020

Budapesten rendezik meg 2020-ban
a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust.

Minden forrásom belőled fakad. (Zsolt 87, 7)

A zsoltáros fenti mondatát választották az 52., 2020-ban esedékes Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) mottójává, aminek helyszíne Budapest lesz! A nemzetközi kongresszus „bemutakozás a világ előtt, és nemcsak a világegyház, hanem a civil világ előtt is” – hangsúlyozta Erdő Péter bíboros. De vajon milyen lesz ez a „bemutakozás”? Ez bizony rajtunk múlik: hogy komolyan vesszük-e ezt a lehetőséget saját és közösségi életünk megújítására, leginkább az Eucharisziában jelen lévő Jézus Krisztussal való kapcsolatunk tekintetében?

Mivel fővárosunk már korábban, 1938-ban is otthont adott a világkongresszusnak, van történelmi tapasztalat arról, hogy milyen nagy élményt jelentett ez az esemény elődeinknek. Számomra lenyűgöző, hogy az 1938-as budapesti eucharisztikus kongresszus záró szentmiséjén, a Hősök terén félmillió hívő vett részt. Nagy kegyelemnek tartom, hogy a mi is átélhetjük majd ezt a különleges élményt!

Valójában egy ünnepségsorozatról van szó, ami az Eucharisztia megismerésének és tiszteletének elmélyítéséről szól, és maga a kongresszus 2020. szeptember 13–20. között kerül megrendezésre. Még távolinak tűnhet az időpont, de ebben a három évben bőven lesz tennivalónk, nem csak a szervezőknek, a küldötteknek, hanem mindnyájunknak: saját magunknak, saját magunkban és közösségeinkben. A három éves előkészület mindjárt nem is tűnik olyan hosszúnak, ha összevetjük azzal, hogy Jézus harminc évig készült hároméves nyilvános küldetésére.

Felmerül a kérdés, hogyan tervezzük az előttünk álló hároméves készületre? Milyen elhatározásokkal induljunk neki?

1. évben Újítsd meg és mélyítsd el saját keresztény életedet!
2. évben A közösségünk is újuljon meg!
3. évben pedig Nyissunk a világ felé, vállaljuk a missziót!

A cél nem kevesebb, mint Krisztust adni a világnak, közben eljutni az életszentségre: „egyszerűen” SZENTTÉ KELL VÁLNI! Esztergomban a missziós küldöttek képzésén hallottam: „Nem kell az egész lépcsőt látnod, csak az első lépést tedd meg!” Az út:

1. Térj meg! Ez a hited alapja.
2. Gyakorold a bűnbánatot, és rendszeresen gyónjál!
3. Ne csak a vasárnapi „kötelező” szentmiséken vegyél részt! Minden szentmisében személyesen találkozz Krisztussal.
4. A Szentáldozás analóg értelemben gyógyszer, ha egyet is kihagysz, megérzi a tested.
5. Eld át újra és újra a dicsőítés és a szentségimádás életadó erejét!

Mindannyian erre vagyunk meghívva, biztatok mindenkit, hogy ebben is éljük meg közös lelkiségünket!

A Szalézi Család is elkötelezett az egyház liturgikus megújulására, ezért a Szalézi Értesítő minden számában megjelennek majd a NEK-vel kapcsolatos információk, továbbiakat pedig az esemény hivatalos honlapján találhatnak: iec2020.hu.

Személyi változások, kinevezések a Magyar Szalézi Tartományban 2017-ben

Miután **Vitális Gábor** atyának lejárt a tartományfőnöki vikáriusi és **Andrásfalvy János** atyának lejárt a tartományi tanácsosi megbízatása, a rendfőnök és tanácsa kinevezte újabb három évre Vitális Gábor atyát tartományfőnöki vikáriusnak, **Misquitta Claudius** atyát pedig tartományi tanácsosnak a 2017-2020 közötti időszakra.

Miután **Tran Si Nghi Ferenc** atyának lejárt az óbudai Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendházban betöltött igazgatói megbízatása, a rendfőnök és tanácsa kinevezte **Puthukulathil Sabu Joseph** atyát a Budapest-Óbuda Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendház igazgatójává a 2017-2020 közötti időszakra.

Az áthelyezések folytán, a rendfőnök és tanácsa kinevezte **Csány Péter** atyát a szombathelyi Szent Quirin Szalézi Rendház igazgatójává a 2017-2020 közötti időszakra.

Ugyanekkor a rendfőnök és tanácsa kinevezte **Gnana Pragasam Derosi Raja** atyát a pélyföldszentkereszt Szent Kereszt Szalézi Rendház igazgatójává a 2017-2020 közötti időszakra.

Ugyanakkor meghosszabbította **Hartai Gábor** atyának az újpesti Szent István király Szalézi Rendházban betöltött igazgatói megbízatását a 2017-2020 közötti időszakra.

A bíboros és a Pasztorális Testülete jóváhagyta a következő javaslatokat:

Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek kinevezte **Márkus Zoltán** atyát a Budapest-Óbuda Segítő Szűz Mária Lelkészség kápolnaigazgatójává. Kérem az új kápolnaigazgatót, hogy kapcsolódjon be a főegyházmegye és az esperes-kerület életébe.

Miután a Tartományi Tanács hozzájárult, Abraham Béla tartományfőnök atya kinevezte a következő személyeket:

Andrásfalvy János atyát 2017. augusztus 15-vel kinevezem a Magyar Szalézi Munkatársak országos delegátusának. Kérem, segítse munkájával a házakban kinevezett delegátusok munkáját.

Felmentettem **Kirner Gábor** testvért a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tanári megbízatása alól és áthelyeztem a Budapest-Óbuda Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendházba és kineveztem a „Salesianum” Don Bosco Pedagógiai Szakkollégium új lelkivezetőjévé, valamint a jelöltek asszisztensének.

Felmentettem **Kukuczka Robert** atyát a Budapest-Óbuda Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendház állandó kisegítő lelkesi hivatala alól és áthelyeztem a kazincbarcikai Szent József Szalézi Rendházba, valamint kineveztem a Don Bosco Általános Iskola, Szakközépiskola, Szakgimnázium, Gimnázium és Kollégium kollégiumi tanárának, valamint kollégiumi lelkivezetőjének.

Felmentettem **Márkus Zoltán** atyát a kazincbarcikai Szent József Szalézi Rendházban betöltött hivatala alól és áthelyeztem a Budapest-Óbuda Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendházba, ahol kineveztem a rendház vikáriusának.

Felmentettem **Tran Si Nghi Ferenc** atyát a Budapest-Óbuda Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendházban betöltött hivatala alól és áthelyeztem a kazincbarcikai Szent József Szalézi Rendházba, ahol kineveztem a rendház ekonómusának, valamint plébániai feladatokkal bíztam meg.

Megbízta **Ildigwe Emmanuel** szalézi kispapot, hogy folytatva magyar nyelvi tanulmányait kapcsolódjon be a Számalk-Szalézi Szakgimnázium és a Meta-Don Bosco Szakgimnázium nevelői munkájába.

Miután a Pápai Szalézi Egyetemen befejezte filozófiai tanulmányait, áthelyeztem **Tóth Péter** szalézi kispapot a kazincbarcikai Szent József Szalézi Rendházba, és oratóriumi, valamint iskolai feladatokkal bíztam meg.

Nagy örömünkre szolgál, hogy **Sivadó Balázs** és **Stegner Tamás** 2017. szeptember 8-án megkezdte noviciátusát a római Genzanóban. 2017. július 1-től Colle Don Boscón nyelvkurzuson vesznek részt. Kísérjük őket imádsággal, hogy ismerjék meg Don Boscót és a Szalézi Társaságot!

Nagy örömünkre szolgál, hogy **Baranya Bence**, **Berkecz Szabolcs**, **Kirner Zoltán** atya és **Tóth Domonkos** jelöltek 2017. szeptember 1-jével megkezdik a jelölt-idejüket, a Budapest-Óbuda Gonzaga Szent Alajos Szalézi Rendházban. Kísérjük őket imádsággal, hogy ismerjék meg Don Boscót és a Szalézi Társaságot.

Előttünk jártak, velünk jártak

P. Havasi József SDB rovata

P. Krammer József SDB (1923–1989)

Az ószövetségi zsidó nép negyven évig járta a sivatagot, vágyva rá, hogy megérkezzen az ígért földjére. Sokaknak az adott erőt a nehézségek, nélkülözések elviselésére, hogy egyszer megérkezzenek! Sokaknak azonban ez nem adatott meg. Valahogy így volt ez kedves rendtársunkkal, Krammer József atyával is. Sajnos, közvetlenül a rendszerváltás előtt távozott az élők

sorából, pedig de vágyódott visszatérni Don Bosco házába!

Krammer József 1923-ban született Budaörsön, buzgó sváb család első gyermeként. Már a szülői házban magába szívta az igazi katolikus élet minden szépségét. Igen boldog gyermekora volt. Szülei jómódú földművesek voltak, így gyermeküket a nyergesújfalui szalézi gimnáziumba küldhették. Nem volt ismeretlen előttük ez az iskola, gyakran megfordultak a szenterkeszti búcsúkon, hiszen Schön (Sellye) Vince szenterkeszti igazgató is budaörsi volt. Ő javasolta a családnak a nyergesújfalui iskolát.

A kis Jóska hamar beilleszkedett az intézeti életbe és megszerette az ottani szalézi atyákat. Tetszett neki a szaléziak vidámsága, jókedve és buzgó élete, így 1940-ben jelentkezett, hogy ő is szalézi akar lenni. Szülei örömmel fogadták fiuk döntését. Mezőnyárádon volt novícius és 1941-ben le is tette első fogadalmát. Életét Don Boscónak adta, őt akarta követni. Fogadalom után előljárói a rákospalotai (ma Újpest) szalézi intézetbe küldték ifjúsági nevelőnek. Itt is kitűnt vidámságával, buzgóságával, főleg pedig a fiatalok szeretetével. A háború borzalmait is a Clarisseumban vészelte át. Az volt számára a legnehezebb, amikor a kommunista kormány sváb szüleit, több százezer svábbal együtt kiutasította, bosszúból kitelepítette az országból. A Krammer családnak is távoznia kellett. Ádám László atya közbenjárására a már bevagonírozott családot szabadon engedték. Mivel mindentől megfosztották őket, a Krammer család a szaléziaknál talált otthonra. Ez az esemény mély sebet ejtett rendtársunk szívében.

Krammer József két év próbaidő után végre megkezdte teológiai tanulmányait Péli földszenterkeszten, a rendi főiskolán. Öröme azonban nem tartott sokáig: 1950-en ismét kezdődtek a megpróbáltatások, amikor a kommunista kormány megvonta a szerzetesrendektől a működési engedélyt. Több ezer szerzetessel együtt ő is földönfutóvá

vált. Ismét Ádám László tartományfőnök sietett a segítségére. Közbenjárására a fiatal szaléziákat fölvetették különböző egyházmegyék szemináriumába. Többen, így Krammer József is a váci teológián nyert felvételt. Péteri József püspök atya nagy szeretettel fogadta a szalézi teológusokat, a saját palotájában adott szállást az elűzött kispapoknak.

Így Krammer József végre befejezhetette tanulmányait és 1952. június 22-én elérte élete célját: Péteri püspök atya a váci székesegyházban pappá szentelte. Ő, és még néhány rendtársa szerencsés volt, őket még felszentelték, de a többi szalézinak megtiltották, hogy tovább folytassák tanulmányaikat Vácon, el kellett hagyniuk a szemináriumot.

A fiatal pap, Krammer József nagy lelkesedéssel indult el papi útján. Különböző helyeken volt káplán, majd 1958-ban Helvéciára került káplánnak, 1966-ban pedig plébános lett. Don Bosco hűséges fia volt, lelkében és tevékenységében igazi szalézi. Mindenki szerette és becsülte, hivei értékelték buzgóságát és munkásságát. Mint jó szalézi törődött a fiatalokkal, a lelkipásztori munka nehéz terhet azonban nem bírta a szíve, a munkában felörlődött és felmondta a szolgálatot: 1989 októberében, életének 66-ik évében távozott az élők sorából.

Halála megdöbbentette a híveit, akik fájdalommal gyászolták jó plébánosukat. Marosi Izidor püspök búcsúztatta. Kívánságára a budaörsi temetőben helyezték örök nyugalomra. Sajnos nem élhette meg a szalézi élet újjászületését 1990-ben, csak a mennyből tekinthetett le ránk, amikor ismét elkezdjük hazánkban a szalézi életet.

Isten Szolgája
Titus Zeman

boldoggá avatás
szeptember 30-án
Pozsonyban

Isten Szolgája Titus Zeman, szalézi atya boldoggáavatása szeptember 30-án lesz Pozsonyban. A kommunista vallásüldözés áldozataként tizenkét évig sínylődött a börtönben, embertelen kínzásokat elszenvedve. Zeman atya tanúságtétele megtestesíti Jézus meghívását a papságra és a lelkipásztori elköteleződésre a fiatalok, különösen a fiatal szaléziak felé.

Ez a nagy, áldozatos lélek élete telve volt megpróbáltatásokkal. „Még ha elvesztem is az életem, nem volt hiábavaló, mert tudom, hogy legalább az egyik azok közül, akiknek segítettem, hogy papok legyenek, a helyembe lép” - mondta.

1950 áprilisában, amikor a kommunista államhatalom Csehszlovákiában elfoglalta a kolostorokat és megkezdte a szerzetesek deportálását, Titus Zeman elkerülte a rajtaütést és azon töprengett, hogyan segítsen fiatal rendtársain, hogy befejezhessék megkezdett teológiai tanulmányaikat.

Megszervezte, hogy a fiatal szerzetesnövendékek illegálisan átjussanak a határon és eljuttatta őket Torinóba. Nem volt tapasztalata a tiltott határátlépésekben, így a csempészekkel szövetkezett, hogy a lehető leghamarabb kimenekítse a rendtársait. Két alkalommal több mint hatvan fiatal szalézi szerzetest segített át a határon. A harmadik határátlépési kísérlet során a többi menekülttel együtt a megáradt Morava folyótól vissza kellett fordulniuk. Az örök észrevették őket, és tizenhatot a csoport huszonkét tagja közül elfogtak és letartóztattak.

Titus Zemanra sorozatos kihallgatás, kínzás és bebörtönzés várt. A vizsgálati fogság két évig tartott. Elképzelhetetlen kínzásoknak vetették alá, kíméletlenül verték és rugdosták.

1952. február 20-án kezdődött a tárgyalás. vádirat fiktív eseményeken alapult, az ügyész halálbüntetést kért.

Titus Zeman őszintén megvallotta, hogy nem érzi magát bűnösnek. Lelkiismerete tiszta volt.

A bíróság Titus atyát 25 évig terjedő börtönbüntetésre ítélte. Közel tizenhárom év után, 1964 márciusában, betegen, feltételesen szabadlábra helyezték. Leírhatatlan volt az öröme, amikor 1968-ban engedélyt kapott, hogy nyilvánosan mutasson be szentmisét és papi szolgálatot végezzon.

1969. január 8-án a nagylelkű és áldozatos szíve felmondta a szolgálatot. A teste meghalt, de lelke telve szeretettel elindult az örökkévalóságba.

zetője” – írják közösségi oldalukon a kelet-ázsiai és óceániai szalézi testvérek Boldog Sándor Istvánról elnevezett közösségének tagjai.

Szaléziak.HU

Confronto 2017: Don Bosco látomása, szenedélye és küldetése főszereplőnek vagyunk meghívva

Feltöltődni Don Bosco szellemével, majd továbbítani azt társaiknak: ez a tapasztalata augusztus 11-16. között a Szalézi Ifjúsági Mozgalom (SYM) mintegy 250 fiatal vezetőjének Európából és a Közel-Keletről, akik Confronto 2017-re gyűltek össze.

Don Ángel Fernández Artime, rendfőnök augusztus 13. óta együtt volt a Confronto fiataljaival, akik látogatást tettek Valdoccóban és Torinóban, a Don Boscóval kapcsolatos helyeken. Csatlakozott hozzájuk Yvonne Reungoat anyja is, a Segítő Szűz Mária Leányai (FMA) általános előljárója, aki elkísérte őket Mornesebe, és a Mazzarello Máriához kapcsolódó helyekre.

Olaszország – Don Bosco születésnapján visszahelyezték az ereklyét

A tervek szerint 2017. augusztus 16-án, Don Bosco 202-ik születésnapján szertartás keretében visszahelyezték eredeti helyére a fiatalok szentjének ereklyéjét, amelyet június 2-án loptak el, és az asti rendőrség június 15-én megtalált.

Az ünnepélyes eseményen a Colle Don Boscó-i bazilika altemplomában részt vett a szalézi rendfőnök, Ángel Fernández Artime, a katonai hatóságok, akik részt vettek az ereklye felkutatásában, valamint a Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljai, akiknek Európa-szintű találkozója ezen a napon ért véget, így Don Bosco így fiataljaival körülvéve „tért haza”.

ANS-Torino

Fülöp-szigetek – Megáldották a Sándor István közösség új épületének alapjait

A Fülöp-szigeteken található Parañaquéban július 31-én reggel Arnold Sanico szalézi atya, a Sándor Istvánról elnevezett szerzetesi közösség előljárója megáldotta a Kelet-Ázsiából és Óceániából érkező, képzésben levő fiatal szalézi testvérek új formációs házának alapjait.

„Imádkozunk a jötevékért, akik segítenek nekünk. Imádkozunk a munkásokért, akik nagyon keményen dolgoznak itt. Imádkozunk önmagunkért is, és mindazokért, akik ebben a házban élni fognak. Az épületet a Segítő Szűz Mária oltalmába ajánlottuk, és az épület alapjaiba elhelyeztük a képét, egy tanúsítvánnyal, hogy ő ennek a háznak a lelki alapítója és ve-

A Confronto magyar résztvevői

Augusztus 15-én reggel, Nagyboldogasszony ünnepén a fiatalok egy gyalogos zarándoklaton vettek részt Don Bosco stílusában, érintve Castelnúvót, Morialdót és Colle Don Boscót. Délután beszélgetésre volt alkalom a rendfőnökkel és a generális anyával. Este eucharisztikus virrasztásba kezdtek.

A találkozó Don Bosco 202-ik születésnapján, augusztus 16-án zárult Colle Don Boscón.

ANS - Castelnovo Don Bosco

Fülöp-szigetek - Megáldják a Sándor István közösség új épületének alapjait

Keressék fel honlapunkat: www.szaleziak.hu

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Római vakáció a legjobbaknak – Az idei tanév végén is római jutalomút volt a díja a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium 10–11. évfolyamos tanulói számára meghirdetett tanulmányi verseny legjobbjainak, amelyre május 30. és június 3. között került sor.

Huszonhárom diák és nyolc tanár kelt útra május 30-án, hogy még aznap este Róma mellett, Genzanóban hajtsa nyugovóra a fejét. Ráhangolódásként Orvietóban néztünk szét, ez a kisváros 100 km-re van Rómától. Gábor atya idegenvezetőként érdekes információkat osztott meg velünk nemcsak itt, hanem minden látnivalónál, ő volt az idegenvezetőnk.

A Genzanóban lévő Szalézi Rendházban szálltunk meg, itt tanult korábban Gábor testvér. A szobák ablakából ráláttunk a fényárban úszó fővárosra. A reggeli mise után az ókori Róma megtekintése volt a cél. A Lateráni Bazilika lenyűgözött bennünket, de igazán a Colosseum és a Forum Romanum csábított, hiszen ezekről már történelem órákon is hallottunk. Kaptunk egy érdekes feladatot, el kellett jutnunk egy palotához, amelynek oldalában felfedezhettük Romulus és Remus szobrát. Hosszú séta közben láthattuk a híres Circus Maximust, a mellette húzódo palotaromokkal. Másnap a barokk Róma megtekintése volt a cél. Reggel a 700 éves piaccal kezdtük, ahol vásárolhattunk is. Utána egy hosszú séta következett szebbnél szebb látnivalókkal. Először az Il Gesut tekintettük meg. Hatalmas forgalomban, hatalmas tömegben jutottunk el a Trevi kúthoz, ahol a babona szerint háttal állva, jobb kézzel a bal váll fölött kell egy pénzérmét bedobni ahhoz, hogy visszatérjünk az örök városba. Sokan voltunk babonásak... A Pantheon és a Spanyol lépcső közben finom fagyival frissítettük magunkat, majd ismét önálló feladatot kaptunk: egy térkép segítségével

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Sándor István emlékhely nyílt a Clarisseumban

Vértanúsága napján, június 8-án, csütörtökön 17 órakor Beer Miklós váci megyéspüspök szentmisét mutatott be, majd megáldotta és megnyitotta a Boldog Sándor István emlékhelyet a vértanú működésének színterén, az újpesti Clarisseumban, amely a vértanú tiszteletét hivatott fellendíteni és életben tartani. Az emlékhely Sándor István életét és hitét próbálja bemutatni, bár a vértanú szerzetes testvértől nincs ereklye és tárgyi emlék sem sok maradt az utókorra. Az emlékhelyen látható tárgyakat B. Varga Judit, a Terror Háza történésze, a szaléziak korábbi munkatársa válogatta össze és rendezte tárlattá: leveleit, néhány iratát, fotóját láthatjuk, a botot, ami az ő tulajdonában (is) volt, ezt kiegészíti néhány gondolatébresztő idézet róla azokról, akik ismerték és egy maréknyi föld a 301. parcellából, a feltételezett sírhelyéről. A szerény tárlat nagyban segíti megvalósítani a szaléziak régi tervét, hogy működésének helyén állítsanak emléket Boldog Sándor Istvánnak, hogy az ide érkező zarándokok információkat, gondolatindítót kaphassanak arról, hogy mit keressenek, majd betérve a templomba és a sekrestyébe, ahol Sándor István tevékenykedett, valóban megérezzék és megtapasztalják a jelenlétét, és egy lelki élménnyel gazdagodjanak. Szeretnék, ha ez a hely egyre inkább a szalézi vértanú tiszteletét szolgálná, és a templom a magyarországi Sándor István kultusz központjává válna.

A tartományfőnök megosztotta a jelenlevőkkel azt az öröndetes hírt, hogy a szaléziak a közeljövőben használatba vehetik az Ybl Miklós által tervezett impozáns épületkomplexum egyik szárnyának földszint, a sekrestyével összekapcsolható helyiségeit is, ami jelzés értékű, és arra buzdít, hogy nagy lendülettel tovább folytassák itt a munkát.

Kazincbarcikai diákok Rómában

vel kellett eljutnunk a Piazza Navonára. A harmadik nap középpontjában a Vatikán állt. Délelőtt Castel Gandolfóba, a pápa nyári rezidenciájára látogattunk. Augustus Domitianus palotájának, színházának, kertjének maradványai között, ill. az arra épített, azzal szervesen összekapcsolódó pápai parkban sétálhattunk. Délután a Szent Péter Bazilika megtekintése volt a cél. Lenyűgöző a hatalmas Bazilika. Este gazdag vacsorával zártuk a kirándulást, megköszöntük az atyáknak a felejthetetlen élményeket. Hajnali négy órakor indultunk haza, de út közben még megmártóztunk a tengerben Riminél.

Ez a program élvezetessé tette a hosszú, 1500 km-es utat.

Forrás: sagim.hu

Don Bosco Szakiskola

Nyári oratórium a Don Boscóban –

A gyerekek öröme az idén is megrendezték az egyhetes szalézi nyári oratóriumot a Don Bosco Szakiskolában. Vaiana, egy vakmerő küldetésre induló tinilány kalandjait kísérelhettük végig Fülöp Tibor testvér vezetésével, és közösen fejtettük meg az ideai mottónk jelentését, ami az volt, hogy „Egy család vagyunk. Hogy ki vagy igazán, az rajtad áll!”

A résztvevő mintegy száz fiatal nem csak helyből, de számos környékbeli településről is érkezett. A táborhét során rengeteg színes program várta a gyerekeket. Közösen kísértük el Vaianát a nagy utazásra, hogy megkeresse Maui-t, és együtt visszavigyék Defiti szívét. Velük együtt épültünk és tanultunk kisebb csapatokban dolgozva. Az animátorok számos játékkal színesítették ezt az utazást, az atyák és munkatársak az elmélyülésben segítettek.

Az első nap csapat-, sor- és pontgyűjtő versenyekkel szerezhettek sok-sok pontot a gyerekek, amit a hét többi napján folyamatosan gyűjthettek. Kedden Miskolcra utaztunk, ahol ellátogattunk a helyi strandra, együtt szálltunk vízre Vaianával és indulunk Maui keresésére. A következő nap a műhelyfoglalkozásoké volt, ahol mindenki fejlődhetett, valami újat tanulhatott. Volt íjászat, fáfáragás, színjátás, foci, erőnléti és kézműves foglalkozás is. A csütörtöki napunkat a Don Bosco Sportközpontban töltöttük, ahol a nap folyamán kidobóban mérkőzhettek meg egymással a csapatok. A tá-

Eger - Kazincbarcikai Karitásztábor

borzáró napon pedig együtt derítettük ki, hogy Vaiana és Maui sikerrel jártak-e. Délelőtt közösen vettünk részt a szentmisén, majd ebéd után a tűzoltók meglátogattak minket, és „habpartyval” tették színesebbé a napunkat. De itt még nem ért véget a program: Pipó Józsi bácsi délután bűvészműtávjányaival varázsolta el a kicsiket és a nagyokat egyaránt, amit a táborzáró gála követett. Nagyon sokan léptek fel és mutatták meg tehetségüket. Ki-ki egyénileg, vagy csapatban, tánccal, színdarabbal, énekekkel szórakoztathatta a közönséget. A hét folyamán megfejtettük, hogy mi „egy család” vagyunk, és rajtunk áll, hogy kik vagyunk igazán. Reméljük, hogy a gyerekek jól érezték magukat, és találkozunk jövőre is!

Kerekes Anna

Karitásztábor Egerben 2017 – Idén is, mint már húsz éve, július 24-28. között megrendezésre került az egri Karitásztábor a kazincbarcikai és bánhorváti gyerekek nagy örömeire. A segítők Andrásfalvy János atya, Fülöp Tibort testvér és Krokaveczné Marika néni vezetésével már jóval előtte nagy erőket mozgósítva igyekeztek a lehető legjobb módon felkészülni.

Mikor elérkezett a várva várt hétfő, fél 8-ra már a legtöbben megérkeztek a Kazincbarcikai buszállomásra, és megindult az ismerkedés a gyerekek között. Miután elfoglaltuk a szállást, kísértünk az érseki parkba, ahol állomásos játékokat készítettünk elő. Az ügyességi játékokkal minden gyerek pontokat szerzett saját csoportjának. Este már javában folyt a szentmise, amikor a bazilika védelmében

Kazincbarcika - Nyári Napközi Oratórium

hallottuk a szélvihart. A szünni nem akaró zivatar miatt kb. egy órát még a székesegyházban rekedtünk, ahol Tibor testvér vetélkedőket szervezett. A végén több autóval, a kántor úr és Szabó atya segítségével tértünk vissza a szállásra.

Másnap mindenki újult erővel kelt fel. Reggeli torna gyanánt bansokkal kezdtük a napot, ami igencsak tetszett mindenkinek. Délelőtt különböző műhelyek voltak, amiket 45 percenként váltottak. Délután pedig ugyancsak kimentünk a parkba, viszont akkor egy „Vasember” versenyt tartottunk, ahol az erőnlét és a fejlődés számított. Ezután mindenki kézműveskedéssel foglalatzkodott. Az esti ima előtt Arany János költeményeit és népmeséket hallgattunk meg, amelyeket a legtöbben nem is ismertek.

A szerda délelőtti műhelyek után kisvasúttal Felsőtárkányba, a természetvédelmi területre utaztunk, ahol gyönyörű látvány tárult a szemünk elé: szitakötők sokasága repkedett előttünk. A lelkes futóverseny után pillanatok alatt köddé vált a 100 palacsinta, és még a felhőszakadást is mindenki kellemes élménynek élte meg, amiben részünk volt a visszaúton. Csodával határos módon senki sem lett beteg, amiben szerepe volt a jószándékú vasutasnak és a buszsofőrnek is.

Csütörtökön délután bementünk az Érseki múzeumba, ahol a csapatoknak egy kérdőívet kellett kitölteniük a kiállított tárgyairól. Bár a felhők elkezdtek gyülekezni, mi mégis úgy döntöttünk, hogy

aznap már muszáj lesz a strandot célba venni. Szerencsére aznap nem esett semmi az égből, így felhőtlenül szórakozhattunk. Este még vártak bennünket az egri Don Bosco Növérké és az animátorok. A vidám játékok után egy szentmisén vettünk részt, majd megköszöntük a fogadtatást, és hazaérve még egy szép filmet néztünk meg Fatimáról. Ezután már senkinek nem kellett altatót dűdolni.

A tábor utolsó napján a pakolás mellett fontos program volt a hálafejezés, amikor mindenki megköszönte Istennek ezt a hetet. A záró szentmisére Óbudáról Tran Si Nghi Ferenc és Kukuczka Robi atya érkezett, akik nagyon lelkesek voltak. Velük jött egy vietnámi hölgy, aki nagyon szépen énekelte a zsoltárt. Az eredményhirdetés után mindenki ajándékokkal megpakolva indult a haza és jó emlékekkel gazdagodva folytathatta nyári vakációját.

Gazsó Péter

ÓBUDA

Nyári oratórium Óbuda – 1. hét – Az idei évben a nyári oratórium a Mészga család mindennapjai köré épül. Az ő életükön keresztül a nyári tábor első turnusában (június 26-30. között) öt, a családi összetartáshoz, összetartozáshoz elengedhetetlen tulajdonságra világítottunk rá. Ezt fejezi ki a szalézi strennához kapcsolódó idei mottóink is: „*Családom a bázisom, Istennel az otthonom*”. Az első

hét mindegyik napja egy-egy napszak volt Mészgák életében, így a tábor egy hete összesen csak egy nap volt.

Hétfőn az előzékenység került a középpontba, míg kedden a lemondás, szerdán a hála, csütörtökön a megbocsájtás, pénteken pedig az együttműködés jelent meg a jelenetekben. Erre az utolsó napra a Mészga család rádöbbsent, hogy ezeket a jótetteket mind Isten sugallatára tették, Ő segített nekik. Ezen kívül minden jelenetnek volt egy lelki része, ahol már megszokott dolgokra kaptunk magyarázatot. Megtudtuk, miért imádkozunk evés előtt, miért fogunk kezét a Miatyánknál, miért vetünk keresztet, miért mondjuk, hogy Mária Keresztények Segítségé, és azt, hogy miért rajzolunk magunkra három kis keresztet az evangélium előtt.

A Mészga család köré épültek a játékok is: építettünk rádiót, hogy fel tudjuk hívni MZ/X-et, Virágosnyereg zégétzugát „átalakítottuk” egy iskolává, ahol Aladár Kriszta véletlenül hozzá került szendvicsét kereste. Szerdán a délelőtti sportbajnokság után délután vizes játékkal készültünk a gyerekeknek. A napot záró ima után pedig a gyerekek szüleikkel együtt részt vehettek a Nemzetközi kultúresten, ahol sokféle, Európából, Ázsiából és Afrikából is legalább két-két ország, jellegzetességét nézhették meg. Csütörtökön szerencsére jó idő volt, így az elmúlt évekhez hasonlóan strandolni mentünk. A gyerekeknek még itt is volt

Óbuda - Nyári Napközi Oratórium 1. hete

Ünnepi pillanatok Óbudán

Június 24-én, szombaton tartottuk meg szalézi közösségünk védőszentjének, Gonzága Szent Alajosnak az ünnepét. A délután barátságos focimeccsekkel telt: az „Apák-atyák-animátorok” tornát rendeztük meg hagyományosan, melyen - ha nem is az eredmény számított, mégis - mindenki beleadott apait-anyait. A sport után hálaadó szentmisén vehettünk részt, melyet Havasi József atya mutatott be. Már ezen is megtisztelt minket jelenlétével Óbuda-Békásmegyer polgármestere, Bús Balázs. A szentmise utáni tradicionális „Muskátlivirágos sörest” ezúttal vietnami és magyar kulturális (de inkább kulináris) est formájában zajlott, ahol különböző étel- és italkülönlegességeket kóstolhattunk meg. A jó hangulatról az AnimátorRock együttes is gondoskodott, amely először lépett föl ebben a formációban.

Másnap, június 25-én, vasárnap is ünnepeltünk, hiszen öt kisanimátor kapott sárga kendőt (vagyis ők már „félúton” járnak az animátorság felé), és hat új animátor tett animátori ígéretet. Nagy örömet jelentenek számunkra is a fenti mérföldkövek. Köszönjük eddigi jelenlétüket, munkájukat, imádsággal kísérjük őket útjukon!

Jani Áron SDB

lehetőségük a saját csapatuknak (kék/zöld/ bordó) pontokat szerezni. Pénteken a közös szentmise után került sor a mindent eldöntő animátor-gyerek kidobásra a gyerekek győzelmével. Délután lázas készülődés folyt, ugyanis a hét közben zajló műhelyek közül négy megmutatta a szülőknél, testvéreknek is, hogy mivel készültek az elmúlt héten. A záróest képvetítéssel kezdődött, és a Mézga család történetének (ideiglenes) lezárása után a várva várt eredményhirdetéssel zárult.

A táborban körülbelül 150 gyerek vett részt, nagyjából 45 segítő, animátor és szerzetes felügyelete alatt. A szervezést, lebonyolítást is az animátorok végezték a segítőikkel, Jani Áron szalézi testvér főszervezésében. Augusztusban folytatjuk!

Márialigeti Sára

Szalézi Ifjúsági Tábor – Tiszafüred 2017 – Immár harmadik alkalommal került megrendezésre augusztus 1–5. között Tiszafüreden a Szalézi Ifjúsági Tábor közel száz résztvevővel. A táborozó fiatalok Óbudán kívül Szombathelyről és Kazincbarcikáról is érkeztek. A prog-

ramok szervezésében és lebonyolításában az óbudai szervező csapaton kívül több szalézi szerzetes is részt vett, akik elősegítették, hogy a táborozók megtapasztalják a „szalézi lelkiségét”. A hét témája a szalézi strennával összhangban a család körül forgott: a „Hihetetlen család” című rajzfilmből kiindulva a résztvevők

Tiszafüred - Szalézi Ifjúsági Tábor 2017

„családokba” tömörülve vetélkedtek egymással (például a Schwirtz, Magiados, Benucci családok). Az egyik legnagyobb sikerű program a cserebere volt, melynek során minden család egy-egy karkötővel indult a városba, hogy megpróbálja azt egyre értékesebb tárgyakra cserélni. Volt olyan család, amely sok más dolog mellett dinnyét, vagy éppen 5 láda barackot szerzett! A nagy melegben a strandolás sem maradhatott el, amelyet többek között vízibansszal tettük felejthetlenebbé. A szalézi hagyományokhoz hűen a reggeli és esti imákat Jóreggelt és Jóéjszakát gondolatok zárták. Az egyik délelőtti „beszélgetős” programként lelki félnapot is tartottunk.

Jó volt a nyáron egy olyan táborban részt venni, ahol volt idő kikapcsolódni, testileg-lelkileg feltöltődni, komolyan beszélgetni, új embereket is megismerni. Hála-sak vagyunk az óbudai önkormányzat és az Emberi Erőforrások Minisztériuma támogatásáért, amivel lehetővé tették több rászoruló fiatal táborozását is.

Konrád Sári és Jani Áron SDB

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

2017 nyár – Idén nyáron három helyszínen zajlott iskolánk nyári szakmai gyakorlata: Zebegényben, a horvátországi Prvic-ben és az AH alkotóműhelyünkben. Zebegényben - a város örömeire - ismét megjelentek az izgalmas street art munkák, gyönyörű óriásportrék, plein air művek, könyvkötészeti remekművek, káosz projektek és installációk készültek, lezárásként pedig 1000 kívánságot szállító papírhajót engedtünk le a Dunán.

Horvátországba immár hagyományként tér vissza művész csapatunk, hogy a festői Prvicben töltsön néhány felejthetetlen napot. A tengerparton született alkotások hangulata remekül visszaadja azokat az

Zebegény - SZÁMALK-Szalézi alkotótábor

Prvič - A SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium nyári alkotótábora

érzéseket, melyek miatt évről évre meg-
telik a tábor és ami miatt élményekkel

feltöltődve tér haza onnan mindenki.
Kiadványszerkesztő diákjaink Molnár
Csikós Hajnalka tanárnő vezetésével az

AH alkotóműhelyünkben teljesítették
szakmai gyakorlatukat. A foglalkozások
célja egy olyan saját készítésű könyv
létrehozása volt, melyben tanulóink a
különbféle nyomási eljárásokkal
(linometszet, monotípiá) készített mun-
káikat gyűjtötték össze. Az egyedi alkotás-
okból így mindenkinek visszaköszönt
saját egyénisége és látásmódja, amely a
közös alkotás örömeivel párosult.

De nem csak diákjaink, hanem művész
tanáraink is szorgoskodtak a nyáron:
"Helyünk és hitünk a világban" címmel
kiállítás nyílt a reformáció 500. évfordu-
lójára, melyen többek között Bornemisza
Rozi, Faltis Alexandra és Orgoványi
Gábor képzőművészek munkái is megte-
kinthetőek voltak a MET Galériában.

Büszkeségeink azonban nem értek még
véget: júniusban iskolánk igazgatója
részlet vett az ELTE Pedagógiai és Pszichológiai
Kar Neveléstudományi Intézete
által szervezett "Oktatási innováció Ma-
gyarországon" című konferencián, mely-
nek keretében átvette azt az elismerő
oklevelet, mely intézményünk kimagasló
innovációs teljesítményét tanúsítja. A
"Helyi innovációk keletkezése, terjedése
és rendszerformáló hatása az oktatási
ágazatban" című OTKA kutatásba 5000
intézmény kapcsolódott be, közülük a 25
legmagasabb innovációs mutatóval ren-
delkező oktatási intézményt - köztük a
SZÁMALK-Szalézi Szakgimnáziumot -
hívták meg, hogy mutassák be fejlesztési
tevékenységüket.

Révész Angéla

Jószolgálat-díj a Szent Imre Iskolaháznak

Ünnepélyes keretek között, teltházas eseményen adták át május 31-én este a
Jószolgálat-díjat. A szociális ellátásra és az önkéntességre fókuszáló kezdeményezés
intézményi díjazottjai között van a székesfehérvári Szent Imre Iskolaház is, melynek
vezetője Németh Ádám szalézi munkatárs.

A Szent Imre Iskolaház a családokért végzett szociális munka intézményi kategóriájá-
nak nyertese. Az intézményi kategóriák díjazottjai 1.000.000 forint összegű pénzju-
talmat, egyedi díjtárgyat és okleveleket vehettek át. A családokért végzett szociális
munka kategória támogató partnere a rendezvény helyszíne, a Várkert Bazár volt.

A Szent Imre Iskolaházat Németh Ádám szalézi munkatárs és felesége, a Polgárdiban
működő Don Bosco Iskolaház mintájára, Bőjte Csaba szellemiségét követve alapította
Székesfehérváron 2012-ben. Együttműködve a város számos iskolájával, szociális in-
tézményével, egyházi vezetőkkel, támogatókkal mára közel száz rászoruló gyermek
és családjaik gondjain sikerült jelentős mértékben enyhíteni. A Szent Imre Iskolaház
olyan fiatalokon segít, akinek családjai átmenetileg vagy hosszabb időre nehéz hely-
zetbe kerültek. A gyermekek gondoskodó, szakmai figyelem mellett tanulhatnak,
játszhatnak, tisztálkodhatnak, azaz mindent, ami egy egészséges és gondtalan kör-
nyezetben élő társuk számára alapvető.

Forrás: www.origo.hu

NYERGESÚJFALU

11. szalézi nyári napközi oratórium

– Idén került megrendezésre a 11. Szalé-
zi Nyári Oratórium Nyergesújfalun júni-
us 26. és július 7. között, s természetesen

Nyergesújfalu - A 11. Nyári Napközi Oratórium résztvevői

most sem volt hiány a játékból, a nevetésből és a gyermekekből, hiszen ismét mintegy 200 környékbeli fiatal vett részt a táborban.

Az érkezők egy „varázsvilágba” csöppentek bele, ugyanis a két hét folyamán „Roxfortba” látogattunk el, ahol az animáció két főszereplőjével, Eszterrel és Timmel találkoztunk, s általuk a 2017-es év strenájának témája, a család szerepe és fontossága került a középpontba. Az eleinte félénk, magányos lány egyre nyitottabbá vált, barátokat szerzett, közösen vészelték át a nehézségeket, s próbáltak rájönni, hogy mit is takar az a lepel, melyről Don Bosco csak annyit árult el, hogy megmutatja, mitől leszünk boldogok. Az animáció végére Eszter ismét közel került családjához, megszerette és elfogadta a közösséget, amelyben élt. Végül fellebbent a függöny és fény derült a titokra, melyet minden gyermek izgatottan várt, egy nagyon egyszerű dolog volt: egy tükör. Láttá benne családját, barátait, társait; mindenkit, aki része életének, akik képesek szebbé tenni mindennapjait.

Ezzel a fontos üzenettel próbáltuk megtölteni a programokat.

A sokféle izgalmas játék és verseny során egyre jobban összekovacsolódtak a csapatok, s lehetőség volt varázsbabokat is szerezni, melyek hozzásegítették őket a győzelemhez. Az első napokon ismerkedős, csapatépítő feladatok vártak a gyermekekre, de megmutathatták ügyességüket és kitartásukat is. Egy hosszú túra során ellátogattunk Péli-földszent-

keresztre, ahol szabadtéri játékok, íjászat, lovaslás és sok egyéb lehetőség közül választhattak táborozóink. Természetesen idén sem maradhattak el a vizes játékok, s ezt a napot még színesebbé varázsolták vendégeink: a rendőrség és a tűzoltóság lelkes képviselői, akik bemutatásával, és különböző feladatokkal készültek számunkra. A szőnyi WF Szabadidőpark, illetve a tatabányai Gyémánt Fürdő lehetővé tette, hogy ismét egész nap élvezhessük a napsütést és a fürdözést. A két hét zárónapjára egy Gálaműsorral készültek a fiatalok, melyben különböző táncos, zenés és énekes produkciókkal szórakoztatták szüleiket.

A program megkoronázásaképpen oratóriumunk vezetője, Kovács Sándor testvér közös családi ünneplésre hívott meg mindenkit, így a búcsúzkodás és a győzelmi fotók készítése közben egy többszáz szeletes, óriási tortával lepte meg a jelenlévőket.

Kurdi Kata

SZOMBATHELY

Quirinus és Martinus nemzetközi konferencia – A Szent Márton Európai Kulturális Útvonal Magyarországi Tanácsa és a szombathelyi Szent Kvirin Plébánia június 9-én Quirinus és Martinus címmel nemzetközi kulturális szimpóziumot rendezett Szent Kvirin kultuszáról a Don Bosco Művelődési Házban. A rendezvény témája Sisciai Szent Quirinus európai tisztelete, Quirinus és Szent Már-

ton kultuszának kapcsolódása, valamint a Quirinus-hoz kapcsolódó hagyományok, szokások, rendezvények napjainkban. A Quirinus és Martinus kulturális szimpózium résztvevőit a rendezvény házigazdája, Csány Péter szalézi atya, plébános és dr. Puskás Tivadar, Szombathely Megyei Jogú Város polgármestere köszöntötte.

Előadók voltak: dr. Tóth Endre régész, az ókeresztény korszak jeles kutatója, Rosana Škrkulja, horvát történész, Orbán Róbert, Taschner Tamás, Szávai Tamás Szent Márton kutató.

Forrás: www.martinus.hu

Család, ahol otthon vagy! – A Szombathelyi Szalézi Nyári Oratórium idén ünnepelte negyed évszázados fennállását. Ebben az évben a jelentkezés kezdetétől számított 1 órán belül elfogyott a három hét összes helye. Minden héten több mint 190 gyerek zsvajva töltötte be a Szalézi Rendházat és az udvart. A táborozók összetétele igen változatos volt: különleges elbánás igényelő, gyermekvédelmi oltalom alatt állók és siketnéma kisgyermek is színesítették a táborunk közösségét!

A hely szelleméhez hűen, minden reggel vidám banssal, jó hangulatú színdarabban, táborhimmusszal és imával indítottuk a napot. Szentségimádásokon elcsendesedhettünk. A szentmiséket ministrálásal, kórusénekléssel tettük emlékezetessé egymás számára.

A résztvevőknek lehetőségük volt bekap-

csolódni sok színes programba: lehetett kvízzjátékban jeleskedni, kosarazni, trambulínon és színes autógumikon ugrabugálni, lovagolni, rollerezni, focizni, röpzni, sakkozni, bábszínházban nagyokat kacagni, kirándulni, moziba menni, strandon vízi bansolni, krétarajzversenyen „színes szőnyeget” készíteni, a helyi születésű 108 szoros magyar válogatott Király Gáborral találkozni, „lelki fröccsöt” inni, kalandtúrázni, süti műhelyen kuktáskodni, a vakok világát megtaasztni, fákat ültetni!

A három hét során megismerkedhettek a gyerekek Szalézi Szent Ferencsel, Bosco Szent Jánossal és Savio Szent Domonkossal. Minden hétnak volt mottója és minden napnak vezérgondolata, ami a családra és az aktuális szentire összpontosult. A pénteki gálaműsorokon pedig a szülők nagy öröme a csoportok és a gyerekek egyénileg is megmutathatták, hogy miben ügyesek.

A Jubiláns Nyári Oratórium utolsó napját (Fesztivál Péntek) rendkívüli programokkal tettük emlékezetessé: volt időutazás, tábori piknik a szabadban, 400 szeletes ünnepi torta készült és csoportonként fát ültettünk. Ellátogatott hozzánk Brenner József atya, aki nagy átéléssel mesélt vértanú bátyjáról. Ábrahám Béla tartományfőnök atya és több rendtársa is ellátogatott hozzánk, hogy velünk együtt ünnepeljenek és adjanak hálát az elmúlt 25 év kegyelmeiért!

Mindezekért leginkább a Szűzanyának és Bosco Szent Jánosnak tartozunk hálával és köszönettel, valamint az előző 25 év szombathelyi szalézi atyáinak, testvéreinek, munkatársainak és a mostaniaknak, a lelkes segítőknek, jötevőinknek és a szülőknak, akik ránk bízták a gyermekeiket és végül a szaléziak nagy családjának,

Animátorok avatása Szombathelyen

A Jubiláns Nyári Oratórium utolsó napján, július 7-én Pham Quoc Thai Hung Savio Domonkos oratóriumvezető atya vezetésével tizenhárom fiatal tett animátor ígéretet Ábrahám Béla tartományfőnök atya előtt.

ahol mindnyájan igazán otthon érezhetjük magunkat.

Horváth Edina

PESTHIDEGKÚT

Nyári Oratóriumunkról - A MOP (Mazzarello Mária Oratórium Pesthidegkút) nyári oratóriumában idén Don Bosco tanított minket szeretni a tábor két hetén különböző találkozásokon keresztül.

Első héten Garelli Bertalannal megtanultunk észrevenni másokat, Magone Misivel Don Bosco megmutatta nekünk, hogy egy találkozás a szeretettel megváltoztathat, Savio Domonkossal a szeretetnyelvekkel ismerkedtünk meg, végül pedig pénteken a Jézussal való találkozásban Don Bosco istenkapcsolatáról volt szó. Ezen a héten, szerdán különleges nap

volt: a Vadasparkot látogattuk meg a gyermekvasúttal. Itt fergeteges programokban volt részünk, többek között Bogi, a Vadaspark egyik dolgozója mesélt sok érdekességet a kisebbeknek, miközben szinte végig követte őt egy eszméletlenül aranyos kis muflon, akit az anyukája helyett ő nevel éppen fel. A nagyobbak eközben izgalmas játékokban vehettek részt: satírozással kutathatták fel és gyűjthették össze a különböző állatok lábnyomait. A héten a gyerekek nagy öröme a víz napot is tartottunk.

Második héten Máriával, a Keresztények Segítségével találkozhattunk az anyai szeretettel, Barolo grófnő megtanított minket arra, hogy a szeretet tud „nemet” is mondani, Rua Misivel mindenben feleltünk, pénteken pedig egy lelki délelőtt

Szombathely - A 25. Nyári Napközi Oratórium résztvevői

Elsőfogadalom

A Segítő Szűz Mária Leányai Intézmény alapításának 145. évfordulóján, augusztus 6-án a római Santa Maria della Speranza szalézi plébániatemplomban Nagy Ágnes tizenegy jelölttársával együtt letette első szerzetesi fogadalmát Maria Nieves Rebozo, a szalézi nővérek egyetemes formációs felelőse, Yvonne Reungoat generális anya képviselője kezébe.

keretében Don Bosco találkozott velünk. A második kirándulás során a soha meg nem unható gyermekvasúttal kirándultunk ismét, most a Normafához. Itt egy nagyon izgalmas, több állomásos akadályversenyen vettek részt a csapatok, majd együtt métáztunk, fociztunk és játszótéreztünk. Csütörtökön különleges élményben volt részünk: a Szolár család segítségével mindenki saját magának készíthette el szitával a pólóját. Mindkét héten voltak különböző kézművesek, a kerámiától a gyertyaöntésen át a karcrajzig számtalan lehetőség közül választhattak a gyerekek. A zárónapi szentmise után, melynek során Depaula Flavio atya öt kisanimátort és egy animátort avatott ünnepélyes keretek között, a

záró gálára is sor került. A tábor során a különböző szakkörök mind készültek valamilyen műsorral erre az alkalomra, így igazán színes előadásokat láthattunk. Új szakkörök is voltak idén: a néptáncosokkal egy rövid oktatás után együtt táncoltak a közönséget is bevonva a színpadon, az akrobatika szakkörösök pedig mindenkit elkápráztattak a mutatványaikkal. A színjátszósok ismét nagyon kreatív előadással leptek meg minket, a bansosok pörgős előadása, a röpisek és a fociszakkörösök vidám zenés bemelegítése is mosolyt csalt az arcokra. Az amatőr jelnyelv szakkörösök többek között a 67-es út című dalt jelelték idén, végül pedig a fizika szakkörösök szárazjeges kísérletei zárták az előadások sorozatát. Összességében elmondható, hogy rekordlétszámmal és sok új gyerekkel, két szeretetben, rengeteg gondviselésben és legalább ugyanennyi vidámságban gazdag hetet zártunk. ☺

Kovács Zsuzsi

Oroszlány 2017 – Idén júliusban először segítettünk a pesthidegkúti animáto-

rokkal az oroszlányi Munkás Szent József Plébánia hittantáborában. Hatunkra egy osztálynyi fiatal jutott, ötévestől tizenöt évesekig. A tábor elején igazán szokatlan volt az új helyszín, az új arcok és talán elsőre még nem is nagyon éreztünk rá a dologra. Néhány órán belül viszont már mindenki megtalálta a helyét.

Minden nap a fiatalokkal együtt részt vehettünk szentmisén, kézműveskedtünk (rendkívül kreatív gyerekekhez volt szerencsénk), beszélgettünk és természetesen rengeteget játszottunk. A helyi plébános jóvoltából kétszer is kirándultunk. Kecskéden jártunk a Szent Anna búcsúban, másnap pedig egy egéssznapos program várt ránk. Korán indultunk busszal a gyerekekkel és a templomi közösség egy részével. Meglátogattuk a Zirci Apátságot, megcsodáltuk a Bakonybél. Mi animátorok csodálatos ajándékot kaptunk, rengeteg hálát, kedves szavakat és a kérdést, amire minden táborszervező csapat vágyik: „Ugye jövőre is jöttök?”

Skublics Zsófi

Oroszlány - Hittantábor

Pesthidegkút - A Nyári Napközi Oratórium résztvevői

ŐSZI-TÉLI PROGRAMELŐZETES

Őszi szalézi animátortalálkozó

November 3-5. Pesthidegkúton

Szalézi Pedagógiai Konferencia

November 10-én, pénteken Budapesten

Szalézi munkatársak fóruma

November 10-12. Péligödszentkereszten

Szalézi vezetésű lelkigyakorlatok adventben Péligödszentkereszten

December 1-3.

Adventi ifjúsági lelkigyakorlat (18-24 éveseknek)

December 8-10.

Serdülők adventi lelki napjai (12-17 éveseknek)

December 15-17.

Adventi lelkigyakorlat fiatal felnőtteknek (24 év felett)

További információk, online jelentkezés:

www.szaleziak.hu, szalim.hu

Elkészült a Don Bosco Kiadó webáruháza

Elkészült és július végétől már működik a Don Bosco Kiadó webáruháza, ahonnan kényelmesen, az otthonukból is feladhatják rendeléseiket a vásárlók.

A szalézi könyvkiadó régen megálmodott, hiánypótló webáruháza a www.donboscokiado.hu oldalon található, ahol a Kiadó teljes kínálata elérhető, és különböző rendezési beállítások mellett célközönség és téma szerint válogathatnak belőle az olvasók.

Célközönség szerint válogathatnak a felnőtteknek (75), fiataloknak (78), gyerekeknek (20), illetve hitoktatóknak (83) szánt könyvek között, tematikus rendezés szerint pedig album (2), család (18), életrajz (11), hitoktatás (42), lelkiség (22), nevelés (22), szalézi nevelés (12), szépirodalom (9) és egyéb (8) felosztásban tallózhatnak a kínálatban.

Természetesen továbbra is rendelhetnek telefonon a +36-20-320-7373 telefonszámon, e-mailben a donboscokiado@gmail.com e-mail címen, illetve személyesen a Kiadónál Budapesten, a Kiscelli utca 79.szám alatti irodában.

Maczák Béláné Hecskó Ilona SC (1923–2017)

Június 10-én, 94 éves korában az Örök Hazába költözött Maczák Béláné, Ilike szalézi munkatársunk.

Serdülő korától tanítónőnek készült, de a szerelem nagyobb volt, mint a gyerekek iránt érzett szeretete, s az utolsó évben otthagya a tanítóképzőt, férjhez ment. Három gyermeke született, akiket nagy gonddal nevelt. Amikor a gyerekek felnőttek, újra feltört benne a gyerekek utáni vágy.

Férje halála után elfoglaltság után nézett. A Máltai Szeretetszolgálat keresett önkénteseket nehézsorsú gyerekek gondozásához, és ő jelentkezett. Néhány évig nagy szeretettel végezte munkáját. Nagyon szerette a verseket, és a gyerekeket is megtanította szépen szavalni. Ez a munka azonban megszakadt és ő a Karitásznál keresett elfoglaltságot. Onnan irányították hozzánk, a Don Bosco Napközibe, ami akkor már 3-4 éve működött. Nagy örömmel folytatta munkáját, nagy szeretettel tanította a gyerekeket a jóra, a szépre. Szép idézeteket, rövid, de jóra intő mondatokat tanított meg nekik, melyekkel a gyerekek egymást figyelmeztették, és még évek múlva is szívesen idéztek. Hajlott kora ellenére még a nyári táborokban is szívesen részt vállalt, le tudta kötni a gyerekeket. Kisebbségi lányának korai halála igen megviselte. Akkor is a gyerekekben talált vigaszt.

Egyedül élt. Négy éve, amikor már az önellátás is nehezebbé esett, az Ápolási Otthonba költözött. Ott is feltalálta magát: irodalmi kört szervezett, novellákat olvasott fel, vagy versekkel szórakoztatta társait. Amikor tehetők, látogattuk. Ez mindig öröm volt számára. Ha állapota megengedte, megbeszéléseinkre is elhoztuk. Így történt ez az idén május végén is. Már kicsit akadozva, néha elakadva, de még lelkesen szavalt nekünk. Boldog volt, hogy köztünk lehetett, de azért már teher volt neki az élet. Többször sóhajtott fel: „Mikor vesz már magához a Teremtő?” Három hét múlva jött a szomorú hír: amilyen csendesen élt, szép csendesen elaludt. Megérkezett Teremtőjéhez, ahol bizonyára szerető fogadtatásban részesült. Temetése időpontját a család titokban tartotta, ezért úgy határoztunk, a nyaralások végeztével egy érte mondatott szentmisével fogunk elkészönni tőle.

Isten adjon Neki békességet!

Mezey Klára SC
és a pécsi munkatársi csoport

**BoscoFeszt
Péligödszentkereszt**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB
 Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu
 Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu
 Tördelés és nyomdai előkészítés: TypoMix Bohner Ferenc
 A címlapon: Don Angel Fernández Artime rendfőnök és Havasi József atya
 Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó
 A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.